

Anul IX
27 februarie 1960

Fantezile de iarnă
(pag. 8-9)

Fotografie de
A. VOROTINSKI

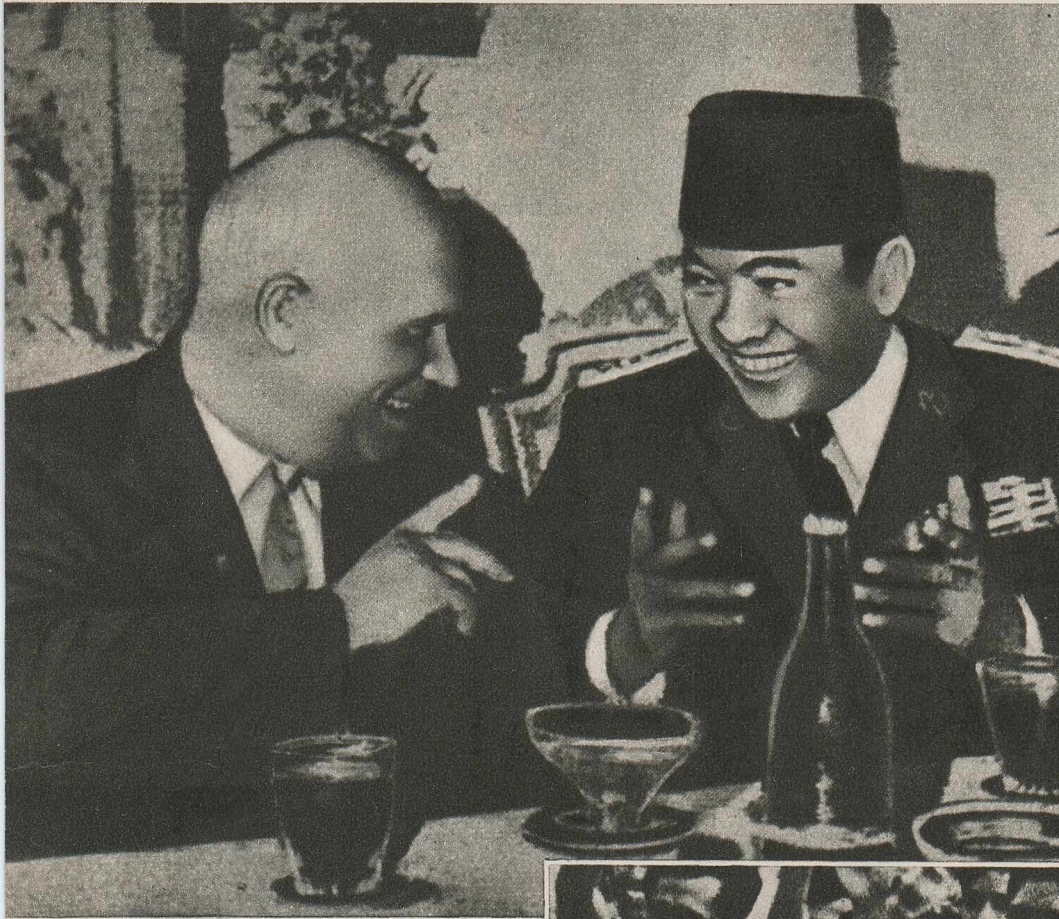

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

N. S. HRUȘCIOV ÎN INDONEZIA

↑ N.S. Hrușciiov și președintele Sukarno, în palatul Merdeka.

N.S. Hrușciiov plimbându-se pe străzile Djakartei, împreună cu președintele Sukarno și copiii acestuia. ↓

Cu nerăbdare așteaptă poporul afgan clipa cînd N.S. Hrușciiov, primul ministru al Uniunii Sovietice, după terminarea vizitei sale în Indonezia va pași pe pămîntul Afganistanului. Între Uniunea Sovietică și Afganistan există de multă vreme relații de bună vecinătate și prietenie. O expresie concretă a acestor relații o constituie ajutorul prietenesc și dezinteresat pe care-l acordă Uniunea Sovietică Afganistanului, ajutor pentru care poporul afgan e recunoscător popoarelor Uniunii Sovietice.
 În fotografie: vedere din orașul Kabul — capitala Afganistanului.

În Indonezia, ca și în India și în Birma N. S. Hrușciiov, primul ministru al Uniunii Sovietice, s-a bucurat de o entuziastă primire la Djakarta sau la Bogor, la Bandung sau Djokjakarta, ca pretutindeni prin satele și rașele indoneziene pe unde a trecut în calitate de oaspete, populația a umplut literalmente străzile și șoselele, pentru a-l saluta cu căldură pe șeful guvernului sovietic. Aclamațiile și strigătele „HIDUP HRUȘCIOV“ (Trăiește Hrușciiov), „HIDUP PERDAMAIN“ (Trăiește pacea) nu mai conțineau.

„Sosirea do. în Indonezia este salutăată de popor cu bucurie și recunoștință — a arătat președintele Sukarno, la dejunul oferit în palatul Merdeka în cinstea lui N. S. Hrușciiov. Poporul indonezian vede în Excelența noastră simbolul prieteniei între popoare, simbolul luptei împotriva colonialismului și imperialismului, simbolul unei societăți drepte și fericite, simbolul năzuinței omenirii de a trăi în securitate, fericire, în pace și prietenie“.

„MI-A FĂCUT DEOSEBITĂ PLĂCERE SĂ VĂD CHIPURI LUMINOASE, MÎNDRE ALE INDONEZIENILOR LIBERI. OCHII STRĂLUCITORI, OCHII PLINI DE ARDOARE AI URMAȘILOR OAMENI GATA DE LUPTĂ PENTRU ÎNTĂRIREA LIBERTĂȚII CUCERITE DE INDONEZIA“.

(Din cuvîntarea rostită de N.S. Hrușciiov la dejunul oferit în palatul Merdeka la Bandung)

transiuga? Asta sa ne rie toata paguba!

S-a împlinit visul lui Topîrceanu

Nu ştim dacă Topîrceanu a avut locuinţa de vară într-un sat piteştean. Cert e însă că a trăit pe meleagurile acestea. Acum, de-ar fi printre noi, aci, la Albeşti sau aiurea, praf, ce-i drept, ar mai găsi, dar doftoroaie cu bobi şi cărbuni ba. Poate că Topîrceanu ar avea şi azi unele nemulţumiri. Printre ele, s-ar număra aceea privind sala de spectacole a căminului cultural. E prea mică. Atunci când se aduce un film la cinematograful sătesc „Lumina” sau când echipa de teatru a căminului cultural prezintă o piesă de teatru (foto 2), din pricina sălii neîncăpătoare mulţi oameni sînt nevoiţi să rămîină pe dinafară. În orice caz, Topîrceanu s-ar bucura de ceea ce au azi cetăţenii din Albeşti: cinematograful, dispensarul medical, cinci şcoli, cooperativă care se autofinanţează, 350 de case din cărămidă — care merită să fie înfăţişate pe cărţi poştale ilustrate — baie comună, electricitate şi alte lucruri demne să le cînte poezia.

Desigur că mai lipsesc însă unele. Bunăoară, oamenii cer să profite de binefacerile electrificării: vîr şi radioficare. Problema încă nu a fost rezolvată, dar nu încapă îndoială că va fi!

Un om scrie în miez de noapte

Dacă cineva ar spune că la Albeşti a fost mutat raiul, ar fi un demagog sadea. Oamenii au prins ceva cheag, dar socialismul îi învaţă să nu se mulţumească cu ce au şi să ceară de la viaţă ceea ce n-au avut niciodată. Fapt pen-

Serile în sat LA ALBEŞTI

Fotoreportaj de George CIUDAN (text) şi Elena GHERA (fotografii)

În serile acestea de iarnă, cînd ne aflăm oaspeţi într-un sat îmbrăţişat de dealuri, ne vin în amintire vechile cărţi poştale ilustrate, înfăţişînd nişte căsuţe de birne acoperite cu stuf. Desenele acestor ilustrate — deşi realizate adesea cu talent, din punct de vedere plastic — ascundeau, de fapt, chipul trist al Romîniei de altădată. Şi sufletul ei. Şi singurarea ei.

Nimeni — dintre cei care avem peste 30 de ani — n-a uitat chipul acesta. El se confruntă azi cu chipul unui sat pornit spre grabnică innoire, în care falsa patriarhalitate şi poezia păşunistă îşi dau duhul.

Vedeţi dumneavoastră, un sat de deal cum e Albeştiul — din preajma Curţii de Argeş — era sortit, chiar prin aşezarea sa geografică să fie, o dată cu pornirea soarelui către amurgire, un lăcaş de tăcere. Seara, viaţa se perpetua aci tristă şi monotonă. Albeştenii ne mărturisesc că, în trecut,

se culcau o dată cu găinile şi că, iarna mai ales, serile erau nemăsurat de triste şi pustii. Ţuca, oricît era de straşnică — şi pe aici ea curge Dunăre — reuşea doar să tulbure minţile oamenilor, nu însă şi să le încălzească inimile.

Serile acestea au murit. Nimeni nu le regretă.

Adio, falsă patriarhalitate!
Adio, cu lacrimi de bucurie!

Oamenii „se bat” pentru cărţi

Ştiţi că, în trecut, pentru o fişie de pămînt de multe ori oamenii, fraţi de-o mamă să fi fost, ajungeau la cuţite şi umblau pe la tribunale pînă ce timbrăraia, plocoanele şi avocaţii le înghiţeau ultimul ban. Iată că am ajuns ziua să trăim alt eveniment: ca ţăranii să se bată — figurativ vorbind — pentru că nu e vorba de fapt de cuţite şi nici măcar de palme — pentru... cărţi.

Într-o seară, foarte de curînd, am fost martorii unei scene edificatoare la Albeşti. O relatez pe scurt.

Un ţăran întovărăşit, către bibliotecarul căminului cultural:

— Dă-mi albumul „Sadoveanu”!

Un alt ţăran întovărăşit:

— Stai, dom'le, l-am cerut eu acum două săptămîni.

— Ai cerere scrisă?

Şi, uite-aşa, trecînd peste arbitrajul bibliotecarului, unele cărţi sînt viu disputate (foto 1). Cereri insistente au fost, de asemenea, pentru „Ion”, „Bărăgan” „Setea” etc.

— Plînge cineva pentru asemenea „bătăi”

4

u care exigențele de ordin material și cultural sporesc neconvenit.

O bună parte dintre ei, de când sunt în întovărășire, pretind de viață lucruri mai multe și mai bune. Și le au în bună măsură. Ici, unde e țara prunelor și a merelor, întovărășiții, făcând o omicultură științifică, au cules anul trecut roade mult mai bogate decât individualii. Merii acestora în urmă n-au depășit 3.000 kg pe hectar, în timp ce livezile țărănilor întovărășiți au ajuns la 10.000 kg (hectarul).

O parte dintre țărani întovărășiți sînt hotărâți să meargă mai departe. Vor gospodărie colectivă. În timpul unei seri, făcînd popas la casa lui Andrei Onea, au fost martorii unei hotărâri înțelepte. Omul era plecat peste o noapte. Scria cerea pentru intrarea în gospodăria colectivă (foto 3).

8

Înaintea ghiocelor

În trecut, mulți ciobani nu știau să numere nici banii. Trăiau ca niște pustnici, printre oi, cîini și măgari. Azi, ciobanii întovărășirii din Albești fac zootehnie după carte și, în traistă, alături de merinde, poartă broșuri privind creșterea oilor. Seara, nu mai mor de plictiseală și pustietate. Citesc din cărți. Micii, care la Albești au venit acum pe lume înaintea ghiocelor, trebuie să se înzdrăvească după prescripțiile zootehniei (foto 4). Fapt pentru care Nicolae Ionescu și Nicolae Bacu iau învățătura „oilor negre” din cărți, în folosul turmei de oi albe, bogăție a întovărășirii „Drumul belșugului”.

Retează-ți, lonele, părul!

Frumoase sinteți, seri de la Albești! În ceasul acesta de noapte șezătorile se țin lanț în numeroase case. Aci, unde ne aflăm noi, la țata Dochia Constantinescu, a poposit și un flăcău, Andrei Virgil, ce-i pus pe cîntece și petrecere. E ostaș. A venit într-o permisie. Elena Gheorghe și surorile Victoria și Maria Popa, într-un frumos trio vocal, îl întîmpină: „Retează-ți, lonele, părul / Că ne-ai secat sufletele!”.

Dar Ionel, adică Andrei, precizează: „N-am să-l tai, căci în armată/ Nu mai e ce-a fost odată”.

Și cîntecele cuprind toate inimile. Numai gazda, țata Dochia, a rămas cu degetul la gură, ca un filozof (foto 5). Pare a zice: — Ah, de-aș mai avea o dată douăzeci de ani!

Livada cu merii de aur

Multe din dealurile Albeștilor, după 1918, au fost complet despădurite. Au rămas pustii, avînd pe ele doar cioturile putrede ale pădurii. Pe alocuri, în ultimii ani, oamenii au început să sădească pomi. Meri ionatani și parmen auriu. De cîteva luni, oamenii au început o muncă deosebit de grea. Au luat dealurile din Luciu și Valea Stupinii piepțiș și au săpat aproape 30.000 de gropi pe pantele lor. Peste puțină vreme, aci, pe o suprafață de aproape 250 de hectare, va prinde viață o livadă cu meri de aur.

Acum, aproape în fiecare seară, la Comitetul executiv al Sfatului popular comunal țărani întovărășiți discută (foto 6) asupra ultimelor lucrări ce se fac pentru ca livada să-și înceapă viața.

Prăjituri și ciorbă „à la grec”

Sîntem invitați la țaranul Florenț Teodorescu. E ger cumplit

și, seara, un păhărel de țuică fiartă nu se cade a fi refuzat. Dar iată că în bucătăria gospodarului s-au adunat cîteva țărance; au venit și două învățătoare.

— Și la dv. e șezătoare în seara aceasta?

— Nu. Aci e cerc de artă culinară.

Ni s-au dat toate explicațiile. Țăranii vor să mănince ca la oraș. În seara aceasta se demonstrează (practic, bineînțeles) cum se fac ciorba „à la grec” și savorinele (foto 7).

Poftă bună!

6

G.V.U.—„asociație” cu patru membri activi

Cerem iertare cititorilor pentru că nu știm cine sînt membrii fondatori ai „asociației” G.V.U. (Gitul Veșnic Ud). În orice caz, cei mai activi membri ai acestei asociații sînt patru: Vasile Stan, Gheorghe Ciuculescu, Gheorghe Bobeanu și Andrei Petre (cel din foto 8). Pe dumnealor n-ai să-i întîlnești în nici o seară la bibliotecă, nici la vreunul din cele patru cercuri (agrozootehnic, pomicol, agrozoopomicol, agrotehnic), nici la șezători, nici la cinematografe. În multe seri ale săptămîinii, pe un ton de comandă, glăsuiesc către gestionarul bufetului:

— Mai împușcă o sută de drojdie!

Albeșteni, sfătuiți-i pe membrii „asociației G.V.U.” s-o mai rărească cu „mai împușcă o sută de drojdie”.

Aceasta e și dorința soțiilor sus-numiților membri ai „asociației G.V.U.”, ca și a tuturor oamenilor așezați din comună!...

7

Cum se obțin aplauzele

Marele Ornic, zeul imaginar din spectacolul cooperativei „Artă și precizie”, e furios pe oamenii care au luat-o înainte timpului depășind în cadrul cooperativei planul de producție. Iar Referentul din sceneta „Referatul” (Întreprinderea poligrafică nr. 4) nu-și poate termina lucrarea asupra planului de producție, cerută urgent de conducere, deoarece muncitorii întreprinderii îl întreprind mereu, ca să-i anunțe noi realizări și depășiri care nu mai corespund cu datele culese de el.

Aceste personaje — puțin cunoscute cititorilor — sînt creația unui autor dovedit de fectund: brigăzile artistice de agitație. Și Marele Ornic, și Referentul au apărut ca răspuns la anumite probleme, iar profilul lor s-a conturat inițial în cîteva replici, apoi la repetiții, cu ajutorul întregului colectiv, au căutat plasticitate și forță agitatională.

Din păcate, nu totdeauna umorul pozitiv e ilustrat la un nivel corespunzător, fiind înlocuit uneori prin fraze

declarative și îndemnuri sfârșitoare. Și în felul acesta e lipsit tocmai de forță agitatională.

Sau, altceori, spontaneitatea, umorul, ingeniozitatea sînt înlocuite de recuzită: cortine de pluș, cortinele, microfoane, loatele elegante, decoruri, fard. Și... generalități. Critica se face la modul general, iar melodiile de actualitate par a fi cîntate pentru a face reclamă discurilor „Electrecord”. Doar așful, pe care-l mai citești o dată la ieșire, te mai scoate din incurcătură, lămurindu-te că totuși ai participat la un spectacol organizat de brigada artistică de agitație de la... n-are importanță de unde. Indiferent dacă lucrul acesta s-a petrecut cu luni în urmă, în cadrul M.I.B.C.-ului sau în spectacolul cooperativei „Muncă și artă”, este de dorit ca el să nu se mai repete.

Numai în Capitală există astăzi mai bine de două sute de brigăzi artistice de agitație, ale căror succese, așa cum s-a dovedit la cel de-al V-lea concurs republi-

can, nu le constituie luxuriantă, numărul mare de cortine, cortinele și loatele, ci forța agitatională a textului, care semnaleză anumite lipsuri sau popularizează frunțașii cu numele și izbînzile lor concrete. Exemple de operativitate, de combativitate? Iată-le: brigăzile artistice de agitație de la atelierul C.F.R. „Grivița Roșie”, cele de la fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, cea de la „Spitalul nr. 9” și cea de la fabrica de bere „Rahova”. Cheia succesului lor: o deplasare oportună dintr-un loc în altul, cu simplitatea care înlocuiește eficient „festivalul”, folosind forța educativă a cuvîntului în lupta pentru nou, pentru creșterea productivității muncii, pentru creșterea conștiinței cetățenești... Tocmai obiectivele care trebuie urmărite și de care este cazul să se țină seama la întocmirea repertoriilor acum, la început de an, cînd ele prind viață!...

Silviu GEORGESCU

5

O NUNTĂ ca-n BASME și

CELE 1001 de NOPTI ale MÎNIEI

de D. BABOIAN

Șapte zile și șapte nopți în șir a ținut cea de-a treia nuntă a șahinșahului, iar despre cele petrecute în acest răstimp între zidurile fabulosului palat imperial din Teheran s-a dus vestea peste șapte țări și șapte mări. A fost o nuntă ca-n basmele Șeherezadei — ne încredințează presa mondenă și de scandal din Occident — o adevărată orgie de fast și de risipă, ce întrecea orice închipuire. Scăldat în strălucirea candelabrelor și lam-pioanelor orientale, păzit cu strășnicie de gărzi formate din soldați iranieni purtând căști americane, Gulistanul, somptuosul palat

al lui Mohammed Reza-Pehlevi, reedita parcă ostentativ și mult amplificată grandomania desfrînată a dinastiei Bourbonilor din Franța de odinioară.

Ca martor ocular al petrecerilor și ospetelor împărătești prilejuite de căsătoria dintre șahul cu tîmplele albite și Farah Diba, noua lui „aleasă”, în vîrstă de 19 ani, ziaristul american Joe Alex Morris scrie în „New York Herald Tribune” că a fost uluit de „nemașomenita reînviere a vieții de la curtea regală franceză din zilele Mariei Antoaneta”. De altfel, nu întîmplător printre darurile

de nuntă ale perechii imperiale iraniene s-a aflat — cu tîlcul cuvenit — și un portret al reginei franceze care și-a plătit cu capul luxul desfrînat. Versailles — veacul al XVIII-lea — Gulistan — veacul al XX-lea. Dinastia Pehlevi ține să dea o replică modernă dinastiei demult apuse a Bourbonilor. Temerară incercare și nespuse de costisitoare! Dar cine se sinchisește de asta? Mai presus de orice, fanfaronada snobismului imperial și feeria unei ceremonii nupțiale scăldate în lux trebuie să salveze aparențele — să poleiască cu aur falimentul unui regim tributar imperialiștilor străini și urît de popor. „O NUNTĂ PE UN VULCAN” — iată comentariul pe cît de lapidar pe atît de incisiv al unei reviste belgiene, care inserează reportajul fotografic al cununiei de la Teheran. Vulcanul gata să erupă este, de bună seamă, însuși poporul despre care, în cursul ultimei sale vizite la Londra, șahul a afirmat plin de emfază că, în proporție de 99 la sută, ar fi chipurile mulțumit de modul de viață pe care i l-a hărăzit regimul său despot. Spre hazul abia reținut al gazetarilor occidentali din jurul său, șahinșahul, care în acele zile plecase să-și caute în Europa o soată de viță nobilă, a făcut declarația rămasă de pomină: „Domnilor, vă pot asigura că în Iran nu va fi revoluție!”...

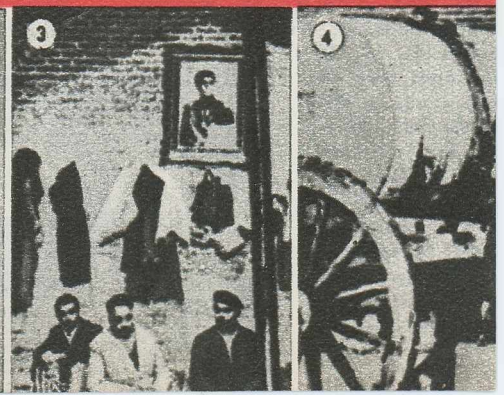
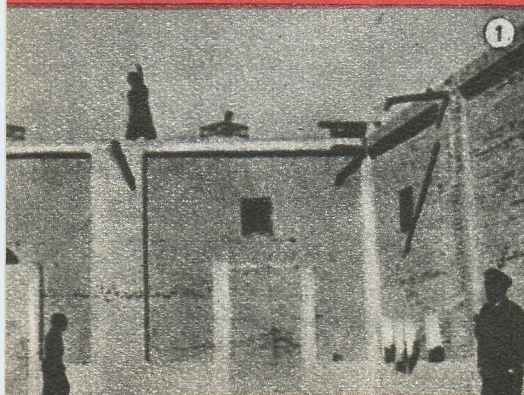
Și ca să demonstreze lumii că așa stau lucrurile astăzi în țara străveche a perșilor, dă poruncă să se transforme cununia sa cu Farah Diba într-o demonstrație de grandoare, bogăție și de... autoritate.

Așa a început sarabanda milioanei stoarse din truda și obida poporului, pentru măreția nunții imperiale. Au fost invocate, de circumstanță, majore interese de stat, politice și dinastice, drept pentru care a fost prevăzută, între altele, și finanțarea corespunzătoare a unui tam-tam de presă în Occident. Iată-l deci pe șah în postură de june-prim, fotografiat în zeci și sute de ziare și reviste ilustrate din Europa occidentală și de peste ocean. Zvonuri, interviuri, dezmințiri, comunicate, biografii romanțate etc. Prima soție, Fawzia. A doua soție repudiată: faimoasa Soraya. Cine va fi a treia? Un nume nou: Farah Diba! Ce spune șahul? Mister! Noi zvonuri. Și totuși Farah Diba — o studentă etc. etc. Presa de scandal se agită; Gulistanul plătește. În sfîrșit, confirmări: Farah Diba. Viitoarea nevastă a lui Reza-șah își face apariția la Paris. Prilej decananturi și de... afaceri. Magazinele de lux de pe Champs Elisées și din Faubourg Saint Honoré etalează în fața preafecitei tot ce au mai scump. Dar nimic nu e prea scump cînd e vorba de nunta șahului. Patronul celebrei case pariziene de mode Dior își intrerupe week-end-ul spre a crea modelul rochiei de nuntă pentru care ambasada iraniană va plăti o sumă astronomică. La Teheran, șahul petrece — „Domnilor, vă pot asigura că în Iran nu va fi revoluție!”... Baionete iraniene, trupe americane și o armată de copii ai poliției veghează la tot pasul ca sindrofia imperială să nu fie tulburată. Dincolo de marmura verde a Gulistanului se înalță conul gigantic al muntelui Demavenda — un vulcan stins, cu virful înzăpezit. Dincoace de ziduri, în Teheran și pretutindeni în țară, un vulcan în clocot: minia poporului. Minie dreaptă, întemeiată. Sus, la palat, domni benche-tuiesc ca-n poveștile Șeherezadei, în vreme ce jos mulțimile îndură chinurile de iad ale mizeriei și terorii. Dacă cea de-a treia

1. Ziduri păzite cu strășnicie. Gărzile îndrăite ale palatului Gulistan apără nu numai tezaurul imperial, ci și rînduialile celor pușini și lacomi. Dar cînd se va sfîrși furtuna...

2. Sub firma CENTO (organizație agresivă creată sub egida americană în locul falimentarului pact de la Bagdad) — arme și instructori din S.U.A. pentru armata șahului, aflată la ordinul comandanților militari americani.

3. Fotografia suveranului — despoil atîrnă pretutindeni, chiar și în temnițele unde sînt azvîrși patrioții. 4. „Apa șahului”! Ce falsă mărinimie! Bidonul, 6 rialii! Cine nu-i are se mulțumește cu apa din canale.

conjurat de oțeterimea palatului și de protectorii săi americani, Reza-șah se simte mai sigur aici, în palat, decât afară, în mijlocul poporului.

...ntă a șahinșahului indică excesele unui obism sfidător vizînd o coroană imperială are, potrivit uzanțelor dinastice, se atribuie hului numai după nașterea unui prinț oștenitor), viața de fiecare zi a Iranului poartă pecetea unui regim despotice, de cmănire sistematică a maselor și de scoatere mezat a intereselor țării. Politica subor-onată azi imperialismului american, jocul venturos în angrenajul pactelor și blocurilor greșive, departe de a consolida regimul ac-tual, pun în pericol însuși tronul din Teheran. e știe doar cum au evoluat lucrurile în Irak...

1001 de nopți ale mizeriei și foamei! Mari și mici suferă laolaltă, pentru ca sus, în palatele imperiale, stăpînitorii avizi de bogății să huzurească, împărțindu-și prada cu jefșitorii străini. La Londra, șahul declara ziarștilor: „99% din populația Iranului este mulțu-mită de modul său de viață!”

teva date și fapte sînt suficiente spre a dez-realitatea sumbră ce se ascunde dincolo de ucirea forțată a nunțier imperiale.

90% din populația Iranului este analfabetă. La sate, doar 5% din pămîntul arabil aparține ilor.

25.000 din cele 40.000 de sate iraniene proprietatea „celor 1.000 de familii” de mari eri, care dispun nu numai de satele și ogoa-respective, dar și de viața țărănilor.

50% din populația țării este formată din eni care găsesc de lucru doar „ocasional”.

Aparatul administrativ — inclusiv poliția — este at la culme: 300.000 de funcționari, adică două ori mai mult decît este necesar într-o ca Iranul.

În așezările sătești, la 100.000 de locuitori a un singur medic. De fapt, doar 300 de din țară cunosc îngrijire medicală propriu-zisă.

Mortalitatea infantilă: 25%

Majoritatea praștelor iraniene sînt lipsite de nuri asfaltate, conducte de apă, de canalizare e electricitate.

La Teheran, nu există conducte de apă și lizare decît în partea de est, acolo unde lo-sc marii bogătași. Apa este obiect de speculă uce profituri celor ce o comercializează.

● În partea de sud a capitalei, aproape 100.000 de oameni își firăsc zilele în niște mizere cocioabe de lut sau pur și simplu în peșteri, fără apă și fără lumînă.

● Prețurile alimentelor au ajuns, datorită spe-culei, de douăzeci de ori mai mari decît cele dinainte de război.

● Corupția cercurilor conducătoare a dat loc la asemenea scandaluri, încît printr-un decret re-gal s-a interzis — cel puțin de ochii lumii — mem-brilor familiei regale, miniștrilor și deputaților să aibă legături de afaceri cu instituții de stat.

● Armata (150.000 de oameni) și poliția (25.000 de oameni) sînt echipate și instruite de americani.

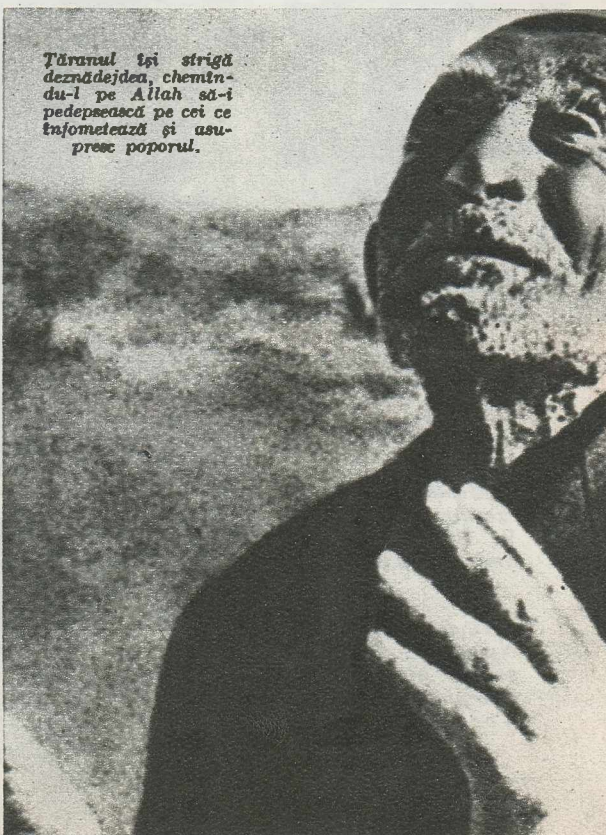
● În ultimii ani, aproape 1000 de ofițeri irani-eni au fost arestați și încarcerati fiind suspec-tați de „simpatii procomuniste”. 30 dintre ei au fost executați.

● Mulți dintre tinerii iranieni care au luat parte la Festivalul Mondial al Tineretului de la București au fost arestați și schingiuți de poliția iraniană.

● Anul trecut, profiturile realizate de trusturile americane de pe urma petrolului iranian au fost de 120 de milioane de dolari, sumă de trei ori mai mare decît creditele acordate șahului de către S.U.A.

Pentru a treia oară, aceeași scenă: șahul-mire este ace-lași, dar mireasa este alta — Farah Diba.

Țăranul își strigă deznădejdea, chemîndu-l pe Allah să-i pedepsească pe cei ce înfometează și asu-presc poporul.

Ablobu iranian contemporan. Copii vagabonzi, copii netați. Cu mîile, cu sutele de mii. La Teheran, în toate orașele și satele Iranului blagoslovit de regimul proamerican.

Reclama gras plătită a nunții și fastul orbitor al ceremoniei nupțiale n-au putut ascunde aceste adevăruri despre viața nă-păstuită a mulțimilor în Iran. Într-o vreme cînd în viltoarea luptei de eliberare se clatină palate și se prăbușesc coroane sau perle coloniale, nuntașii din Teheran și protectorii lor au toate motivele să se teamă. De mînia poporului, de răzbunarea lui.

Șapte zile și șapte nopți a ținut nunta imperială. Zile și nopți în care dinastia Pehlevi a arborat strălucirea deșartă a Bourbonilor de odinioară. Dar coșmarul fricii stăruie, ca și pînă acum, în incinta Gulistanului. Și scrie, stăpînînd de spaimă, „Estarh”, ziar în slujba șahinșahului: „Iranul nostru seamănă cu un cazan care fierbe tot mai virtos și să ne ferească Allah cînd, într-o zi, din pricina aburilor acumulați, va exploda!”

Nunta s-a mîntuit, dar cazanul continuă să fiarbă. Și nu sînt de invidiat aceia împotri-va cărora se îndreaptă cele 1001 de nopți ale mîniei poporului.

FANTEZIA de IARNĂ

Articol scris
pentru „Flacăra”

de Ghennadi SIBIRTEV

Fotografii de A. VOROTIN

...Orchestra răsună solemn. Pe cîmpul de gheață își fac impetu intrarea trei tineri crainici, în elegante caftane de un verde deschis. Țin în mîni trompete argintii, anunțînd venirea Iernii. Și iarăși apare însăși Iarna, încîntătoare în veșmîntul ei sclipitor. Ici colo se rotesc, licărind, fulgi de zăpadă. Dar oare or fi într-adevăr fulgi de zăpadă? Firește că nu: sînt niște tinere fete, alunecînd ușor pe gheață în costume albe, pufoase, cu scînteieri. Iar printre ele, o aflăm și pe Snegurocika — Fata de zăpadă. De astă dată ea a apărut însoțită nu de tradiționalul Moș Gerilă, ci de... un cumsecade urs alb.

Așa începe „Fantezia de iarnă” — primul spectacol sovietic de balet pe gheață.

De-a lungul a două ore, spectatorul este purtat într-o lume de basm: o lume a melodiilor și ritmului, a dansului și acrobației. În fața publicului apare vechiul Petersburg... În sunetele „Valsului fanteziei” al lui Glinka, un student visează la iubita lui... Cenușăreasa pierde la bal pantofiorul de cristal, care este găsit apoi de către Prinț... Iar mersul lor legănat, hazliu, pinguinii amintesc de Antarctica, iar „Primăverile” îl transportă pe spectator într-o poiană unde fetele prînse în horă, împletesc o horbotă fină... Spectatorul simte vitejă nebună a cavalcadei și cutezanța aprigă a cavaleriștilor din „Tanka”, admiră „căluții” grațioși, nărăvași, pe care îi îmblinzește cu pricepere dresorul. Și toate acestea alternează cu trăznăile glume ale clovnilor.

Ceea ce impresionează în spectacol este expresivitatea lirică, plasticitatea și simțul muzical al tuturor tinerilor patinatori, începînd cu soliștii și terminînd cu corpul de balet. Fiecare participant la spectacol este nu numai un sportiv care execută cu pricepere întregul complex al patinajului cu figuri (fără de care, de bună seamă, nu este posibil baletul pe gheață), dar și un artist — și aceasta este marea calitate a membrilor colectivului.

Programul „Fantezie de iarnă” este alcătuit din peste douăzeci de numere. Subiectele clasice, de felul baletului într-un act „Cenușăreasa”, se îmbină cu succes cu numere inspirate din actualitate, ca pildă „Scene de pe patinoar”, „Vînători” fabuloși, cărora „iepurășii” le-au furat armele, se succed alternativ cu soliști care stăpînesc măiestria dansului pe gheață.

Iată ce ne-a spus conducătorul artistic al ansamblului, artistul popular R.S.F.S.R., prof. Leonid Lavrovski:

— Cînd s-a creat baletul sovietic pe gheață, ne-am aflat în fața unei dileme: să folosim forma consacrată a „revistei pe gheață”, sau să cum există în Occident, ori să încercăm a crea ceva al nostru, original? Am ales — firește — cea de-a doua cale, cu atât mai mult cu cît aveam propriile noastre tradiții, extrem de bogate, atît în dansul clasic cît și în dansul popular.

Asta nu înseamnă că nu am învățat nimic de la colegii noștri din străinătate. Recunoscînd înalta lor calificare profesională și virtuozitatea în patinaj, noi ne-am concentrat atenția principală asupra împletirii organice dintre muzică și dans, mai precis asupra exprimării conținutului ei prin dans. În baletul nostru pe gheață, fiecare număr coregrafic are un subiect propriu, un sens — așa spune „uman” — propriu. În „aliajul” creator dintre patinajul artistic, coregrafia clasică și dansul popular, a fost creat baletul pe gheață sovietic.

Un număr de
clovni: „Prima
lecție pe
gheață”.

① Soliștii baletului pe gheață: Irina Goloșciakova și Vladimir Luzin.

② Membrii orchestrei excentrice de clovni: V. Ianovskis, M. Smirnova și V. Vetlișin.

③ Imagini din trecut. Numărul „Petersburgul de altădată” este interpretat de Nađeđa Korbaniuk și Iuri Kiselev.

Sceneta veselă „Călușii dresați”

...așii din sceneta „Vinătorii”

COPERTA NOASTRĂ:

Snegurocika, dansind cu bunul ei prieten – ursul alb.

RECONSIDERAREA AMERICANE

Revista americană „Newsweek” făcea deunăzi următoarea remarcă: „În fond, Hrușciiov spune Occidentului: dacă dv. insistați pentru continuarea cursului înarmărilor nucleare, vă vom învinge. Prin rachetele și sputnicii noștri, prin luncii și experiențele în Pacific am demonstrat că putem să facem asta. Dacă dv. doriți pacea sintem gata și am demonstrat acest lucru prin reducerea unilaterală a forțelor noastre armate”.

„Newsweek” nu-și ascunde neliniștea în legătură cu „valul de probleme” în fața cărora se zbate diplomația S.U.A. Practic, toate faptele dovedesc că politica externă americană se află în fața unor probleme deosebit de delicate — s-ar putea zice, la o răspintie. Aceasta reiese cu claritate chiar și din simpla trecere în revistă a diferitelor tendințe existente în viața politică americană în legătură cu încercarea de „adaptare” la noua situație internațională. La aceasta se adaugă, ca un factor important, apropierea alegerilor prezidențiale din S.U.A., care impune de pe acum elucidarea diferitelor puncte de vedere ale viitorilor candidați la postul de președinte al S.U.A.

Vizita lui N.S. Hrușciiov în Statele Unite a prilejuit, între altele, ceea ce în limbajul presei newyorkeze se numește „reconsiderarea” politicii externe a S.U.A. De fapt, aceasta înseamnă abordarea mai realistă, mai lucidă, a politicii internaționale, nu numai de către opinia publică americană, ci chiar și de către cercuri ce elaborează politica oficială a S.U.A. Anumite declarații ale oamenilor politici americani, axate pe necesitatea unei destinderi continue și hotărâte a încordării internaționale, pot fi apreciate tocmai ca reflectând această „reconsiderare”. În momentul de față, lucrurile nu se limitează însă numai la declarații oficiale. Numeroasele documente întocmite în ultima vreme de diverse organisme ale Congresului Statelor Unite, de unele organizații oficiale sau oficioase, în care se analizează perspectivele ce stau în fața politicii externe a S.U.A., arată că oamenii politici americani nu se pot eschiva de a da un răspuns problemei care se pune cu acuitate: încotro trebuie să se îndrepte politica externă americană. Evident, în aceste documente se mai fac încă auzite notele dezacordate ale „războiului rece”. Cu toate acestea, nu se poate să nu se remarce apariția unor accente noi, determinate mai ales de necesitatea imperioasă a schimbării vechii politici „de forță”.

Comisia senatorială pentru afacerile externe, în raportul său asupra politicii externe a S.U.A., intitulat „Scopurile fundamentale ale politicii

externe americane”, se referă, de pildă, la necesitatea unei poziții hotărâte a S.U.A. în favoarea dezarmării. „Înțelegerea caracterului războiului atomic — se scrie în raport — a făcut ca atât pentru oamenii simpli, cât și pentru specialiști și oameni de stat cursa înarmărilor și pericolul catastrofei totale pe care ea îl generează să devină un obiect de îngrijorare deosebită. Ideea dezarmării va găsi, fără îndoială, o cale directă spre inimile popoarelor întregii lumi. Aceste considerente obligă Statele Unite să ducă tratative serioase cu privire la încheierea unui acord internațional asupra înarmărilor. Statele Unite nu-și pot permite o abordare negativă sau neatentă a acestei probleme. Aceasta i-ar compromite pe americani în străinătate și ar periclita scopurile politicii externe”. Fără îndoială că prezența unei asemenea idei într-un document oficial demonstrează că valorile vechii politici externe americane nu mai au același curs în condițiile internaționale actuale.

Un alt document care atrage atenția în această privință este raportul subcomisiei pentru problemele Europei, a Comisiei pentru afacerile externe a Camerei reprezentanților. Acest raport consemnează pe de o parte lipsa de dorință a celorlalte țări membre ale N.A.T.O., de a continua cursa înarmărilor, iar pe de altă parte divergențele profunde dintre țările vest-europene în aceeași problemă. Totodată, raportul subliniază necesitatea promovării unor principii noi în politica americană față de țările continentului european.

Paralel cu documentele oficiale, în publicistica americană apar tot mai multe lucrări pătrunse și ele de spiritul unei aprecieri mai lucide a situației actuale. Broșura publicistului american Harry F. Ward consemnează tocmai faptul că trebuie învinsă rețineră care mai domnește încă în anumite cercuri politice americane în privința îmbunătățirii relațiilor sovieto-americane. „Este absolut limpede că, dacă președintele dorește să aibă loc un dezgheț deplin al „războiului rece”, el trebuie să schimbe politica care domină în prezent în Departamentul de Stat și în Congres”.

Cu toate acestea, nu se poate afirma că principiile vechii politici „de forță” au dispărut cu totul; mai sînt încă numeroși factori ce arată că există tendința de a frîna evoluția spre destindere. Cel mai recent exemplu în acest sens îl constituie „campania de pesimism”, lansată în S.U.A. împotriva conferinței la nivel înalt. Marguerite Higgins scrie, de pildă, în „New York Herald Tribune” că unele cercuri au început să desfășoare „o campanie de pregătire a publicului în vederea eșecului conferinței din mai a celor patru mari... Vor fi luate tot felul de măsuri pentru a tempera arderea acelor care speră că rezultatul conferinței de la 16 mai va fi o hotărâre importantă”. Iar un alt comentator american, Hensley, scrie că s-a hotărât promovarea unei „strategii care cere minimalizarea conferinței...”

Acest pesimism al anumitor cercuri din S.U.A. nu se bazează pe nici un fapt obiectiv. Situația internațională actuală prezintă garanții spre o evoluție favorabilă în viitor, pe planul politicii mondiale. El are la bază cel mult dorințele și tendințele acelor cercuri care nu se pot adapta climatului de încălzire a relațiilor dintre state.

„Marele dialog”, cum este catalogată de presa americană discuția asupra viitorului politicii externe americane, impune un răspuns constructiv. Reconfirmarea recentă a obiectivelor politicii de pace a statelor socialiste în Declarația statelor participante la Tratatul de la Varșovia nu permite nici un echivoc. Politica externă americană poate ține pas vremii numai pe linia precumpănirii elementului realist, ceea ce este în primul rând în avantajul poporului american, ca și în interesul păcii în întreaga lume.

S. VERONA

NOTE

Corupție

Doi gazetari americani, Fred J. Kook și John Glusson, au publicat în ziarul american „Nation”, sub titlul „Rușinea New Yorkului”, un bogat material cu privire la corupția din rândurile oficialităților orașului New York.

Aceiași gazetari au prezentat apoi, în cadrul unui program televizat, noi dovezi cu privire la escrocherii, șperțuri și șantaj săvârșite în legătură cu construcțiile de locuințe. Ei au relatat, de pildă, că un funcționar de stat sus-pus le-a propus să înceteze publicarea acestor documente compromițătoare în schimbul unei sume

de 75-150 de dolari săptămână, pe timp de câțiva ani, sau al aprobării ca soțiile lor să fie angajate ca salariați fără ca să fie obligate presta de fapt serviciu. Ca „argument”, funcționarul respectiv le-a spus: „Și alții fac la fel”...

Malthusianismul atomic

Malthusianismul din Occident vor să sperie lumea cu faptul că numărul locuitorilor planetei noastre este în creștere.

Pentru prevenirea „suprapopularii” globului, dr. Harisson Matews, director al Grădinii zoologice din Londra, de pildă, preconizează un mijloc eficace: arma atomică.

Potrivit socotelilor făcute de el, în prezent există în lume suficiente bombe atomice și cu

hidrogen, cu care „dintră singură lovitură” și, orice caz, foarte rapid s-ar putea distruge o treime din cele două miliarde și jumătate de oameni existenți pe pământ. Dacă s-ar proceda astfel, declară dr. H. Matews s-ar face mai mult „liber” pentru cei ce rămâne în viață.

Este oare atât de sigur dr. H. Matews că bombe atomice l-ar ocolii

Verificare...

La Banca Lincoln, din cartierul newyorkez Brooklyn, s-a petrecut, nu de mult, următorul fapt caracteristic pentru ilustrarea rolului gangsterismului în modul de viață american. Într-o bună zi, a pătruns în holul băncii un om mascat, cu un revolver în mână, strigând: „Toată lumea să se culce la pământ”. Funcționarii au executat imediat ordinul. Atunci omul și-a scos masca și s-a prezentat: „Eu sînt Edmond Wilson, noul di-

rector al băncii. Am considerat necesar ca, înainte de a prelua noua funcție, să-mi verific personalul”. Și l-a verificat!...

Mult trâmbițata „prosperitate” vest-germană

Ziarul vest-german „General Anzeiger” a publicat de curind următoarea știre: „300.000 de persoane din Germania occidentală nu au locuințe. Dintre ele, o treime sînt tineri sub 25 de ani. Acești oameni pribegesc din loc în loc, purtîndu-și întreaga avere într-un geamantan sau într-un sac. În grupuri ori singuri, ei străbat țara în căutare de lucru și pîine. Noaptea se culcă sub poduri, în șanturile de la marginea șoselelor, pe băncile din parcuri”.

Acești oameni au căutat

în zadar să-și îmbunătățească situația. Unul dintre ei a declarat despre ziarului: „Cine ne va pîine, un loc de dormi și o ocupație zilnică, iar un altul — un băț de 60 de ani — a murit în zadar 181 orășe mari și mici din F. Germană, în cur ultimelor 275 de zile.

În limbajul cancelarului Adenauer, proba că aceasta se numește „miracolul prosperității vest-germane”!

Analfabetismul în lume

O statistică întocmită nu de mult de U.N.E.S.C.O. menționează că în lume există 700 milioane de oameni trecuți de vîrstă de 15 ani care nu știu să citească și să scrie.

În legătură cu aceasta, statisticile U.N.E.S.C.O. subliniază că în Europa occidentală există, în medie, un profesor la 30 de elevi, în America și

Asia unul la 35 de elevi iar în Africa unul la 40 de elevi. În timp ce, din cum se arată în aceeași statistică, în Uniunea Sovietică există un profesor la 18 elevi

INVITAȚIE LA MUZEU

de M. MİRZA
Fotografii de E. IAROVICI

Grupul de pionieri s-a oprit și cercetează îndelung ce a mai rămas din cei doi uriași ai unei lumi demult dispărute. „Dinotheriu gigantissimum” a trăit cu mii și mii de ani în urmă și tot de mii și mii de ani a dispărut. Fără voie, acei ce se opresc în fața acestor strămoși atât de diferiți de viețuitoarele de astăzi meditează asupra transformărilor și formelor uimitoare pe care le-a întruchipat viața de la apariția ei și pînă în zilele noastre.

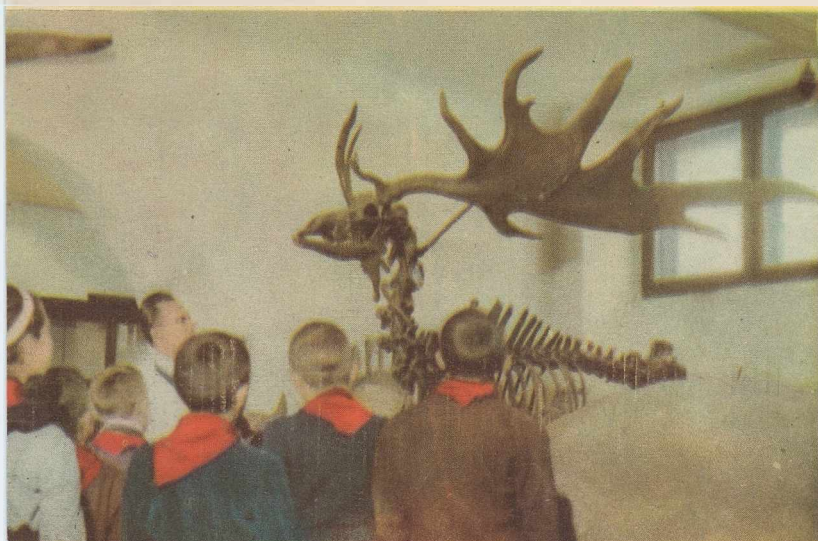
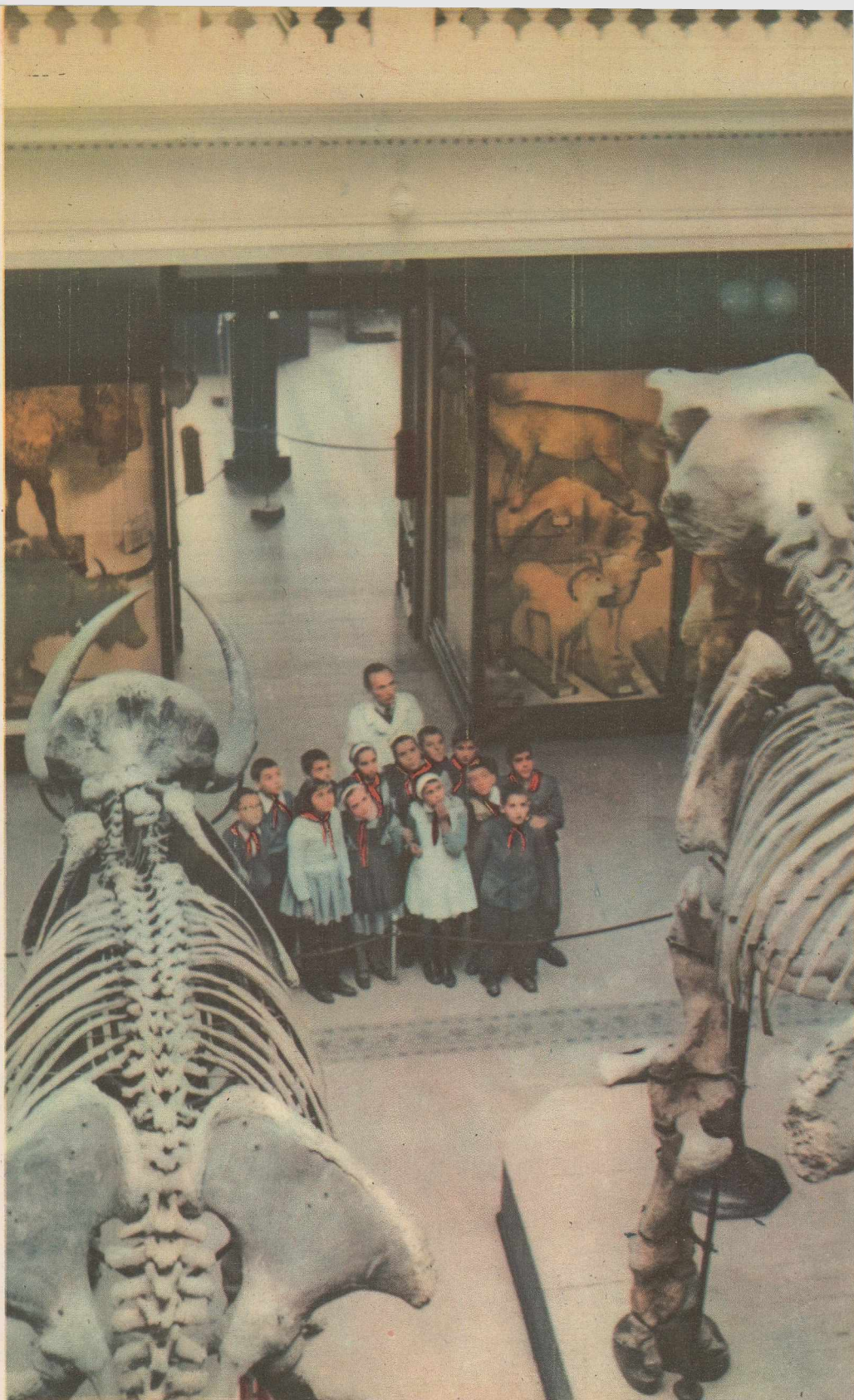
Înzestrat cu rațiune, omul a căutat, din cele mai vechi timpuri, să găsească explicații fenomenelor naturii, forțelor naturale, originii vieții. Acolo, unde cunoașterea lipsea, intervenea fantezia, lua naștere supranaturalul, misticismul.

Credința în supranatural — atât de cultivată în trecut de vechile orînduiri, interesate să țină poporul în întuneric pentru a-l exploata mai lesne — mai persistă și astăzi la unii oameni. Interpretarea diformată, mistică a fenomenelor naturii, a originii și evoluției vieții pe pămînt este înfilnită mai ales la oamenii care în trecut au fost ținuți departe de știință, precum și la unii tineri cu o cultură incompletă.

Muzeul de istorie naturală „Gr. Antipa” este o instituție care aduce un aport real la înțelegerea științifică a unității și materialității lumii, a apariției și evoluției vieții pe pămînt. Cu toate că a început să se facă cunoscut încă din prima jumătate a secolului trecut, muzeul a fost organizat pe o bază tematică științifică materialistă, care ajută la combaterea confuziilor, superstițiilor și misticismului, abia de cîțiva ani. De altfel, pe această linie, și mijloacele folosite au devenit mai numeroase: muzeul colaborează cu S.R.S.C. la organizarea de conferințe, inițiază expoziții, pune la dispoziția grupurilor de vizitatori specialiști care dau explicații.

Fotoreportajul de față nu-și propune prezentarea Muzeului de istorie naturală, ci urmărește doar ca, ajutîndu-se de cîteva imagini, să sublinieze un anumit lucru: utilitatea vizitării acestui muzeu pentru toți acei care doresc să-și îmbogățească cunoștințele.

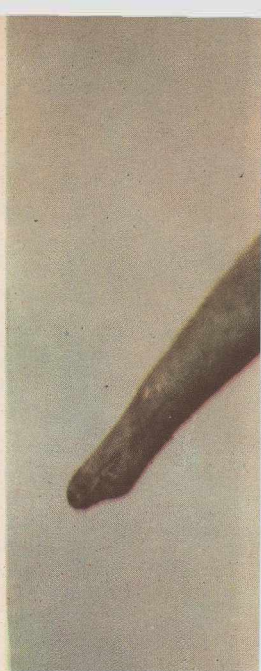
Sîntem în fața „Dinotheriului gigantissimum”, cea mai prețioasă piesă a muzeului.

←
Iată unul dintre strămoșii cerbului de astăzi.

→
Acest înfiorător animal, care sugerează imaginea unui balaur din povești, nu-i decît o inofensivă reptilă.

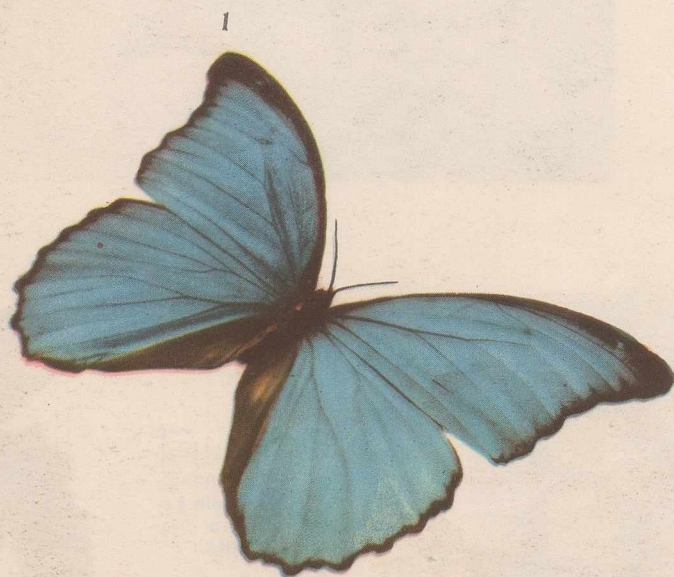

Adâncurile Mării Negre pot fi cercetate și la B
în dioramă. ↓

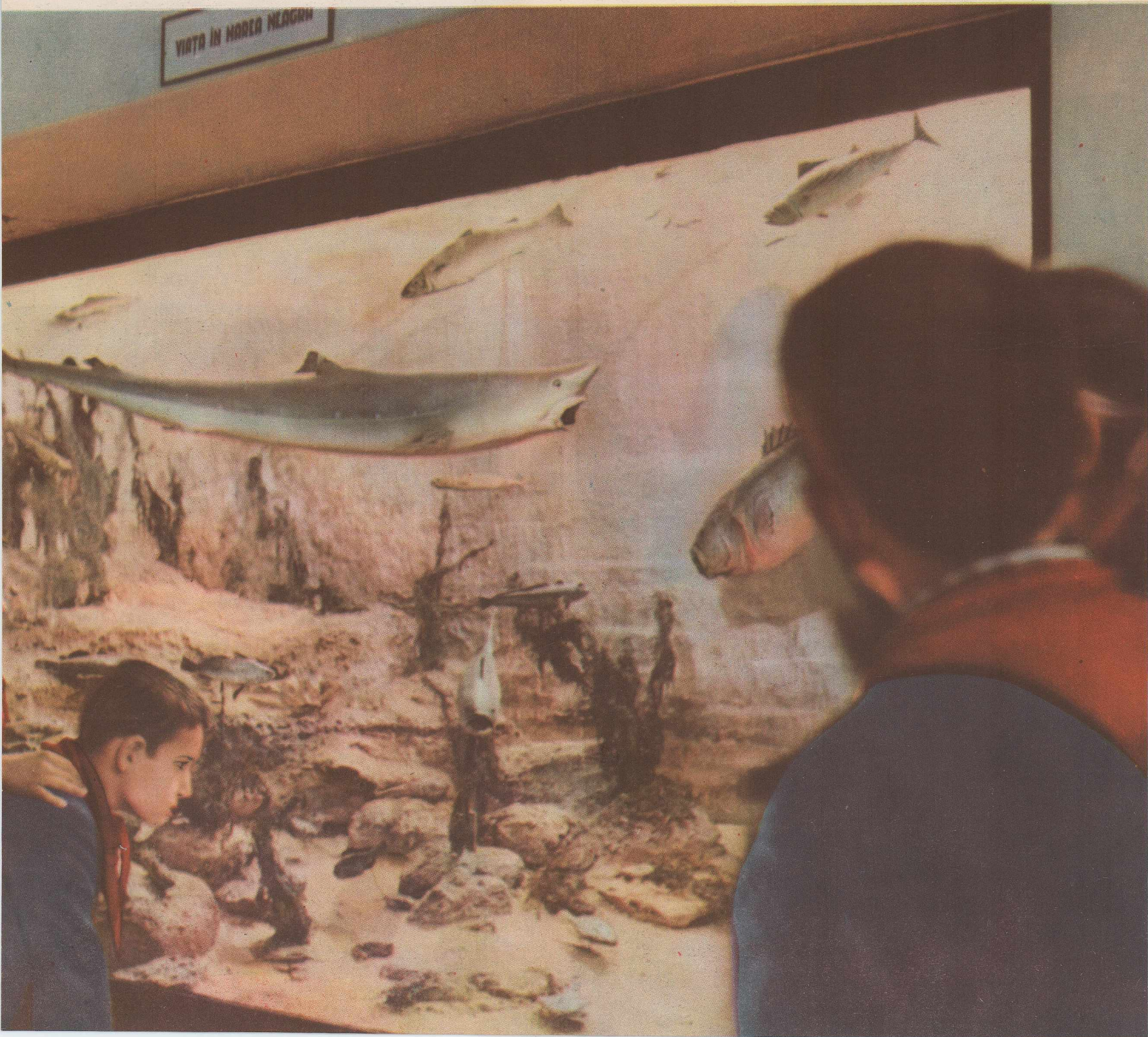

Și fluturele albastru (1), și papagalul multicolor (2), și maimuța gulerată (3), toate aceste viețuitoare au de diferite ori totuși o origine comună.

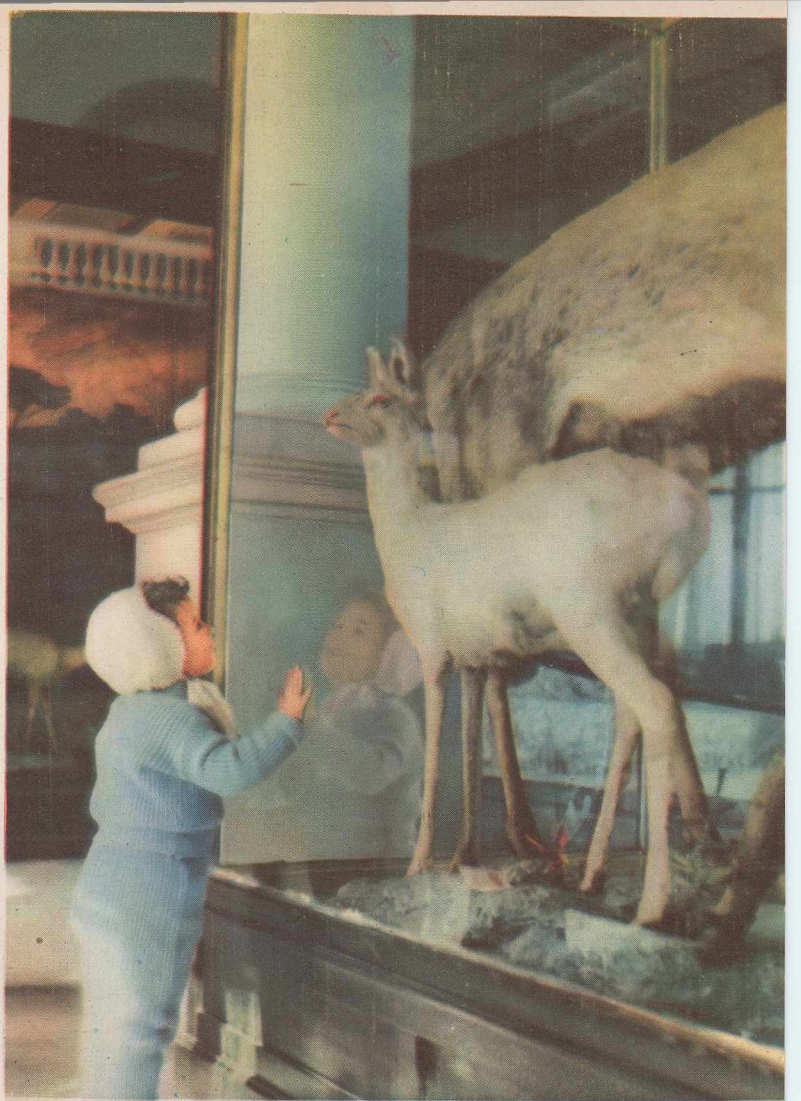

Furnicarul și peștele balon, două ciudate viețuitoare pe care le puteți întâlni la Muzeul „Gr. Antipa”.

Acestei păsări utile și nevinovate
— cunoscute sub numele de cu-
cvea — superstițioșii i-au creat
faima falsă că prevestește neno-
rocirea. ↑

Toată viața are să-și amintească
de această primă vizită la muzeu. ↑

Nu sîntem în mijlocul del-
tei, ci în fața unei diorame
de la Muzeul „Gr. Antipa”. ←

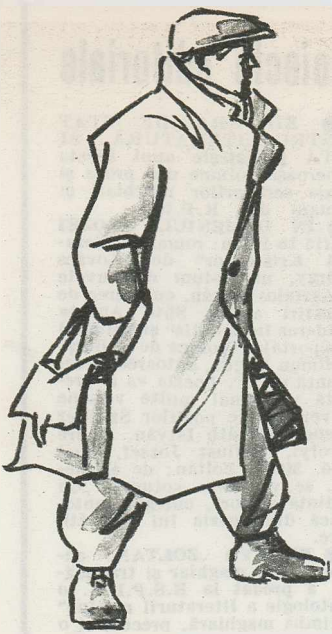
Un iscusit alpinist — capra neagră...

...Și un grațios monument al naturii — egretă.

Care-i secretul?...

de HÖRNYÁK Jozsef

unul din țarcurile oilor, nu se mai văzură decât o pereche de cizme de cauciuc, care călcău ca pe ouă.

„Asta nu prea face umbră pământului degeaba” — se veselise oaspetele și se îndreptă spre mogleață. Dar pas de-l mai alege din cite se găseau pe acolo, căci omulețul se lăsase pe vine, între oi, și nu te mai puteai călăuzi decât după glasul lui.

— Te smircii, ai? — se auzi din țarc. Ia fă-te-ncoa!, la neica! Copăcel, copăcel! Ori încă nu ești harnic să stai în capul oaselor? Ptiu, stupite-ar mițele, că mult ești frumuseț! Ia uite la el ce mătănil mai face, pînă să vină la mine! Să te vad: ce-mi ești? Băiat ori fetiță?

Apoi, ridicînd mielul în brațe, continuă:
— Fetiță, fetiță, bată-te norocul! D-ai-a ești așa plîngăcioasă!

O duse la maică-sa:
— Scoală și nu te mai amări, că nu-ți ia nimeni plodul.

Viri apoi capul oii între picioare și aplecă mielul la uger.

— Suge, fetița neichii, sugă — o-ndemnă el, cu glas mîeros. Ia, na! Mai e și mofturoasă domnișoara! E-n stare să lepede țita din gură.

Cînd dădu drumul oii, mielușeana se puse pe behăit, căci ar mai fi supt, pasămite.

— Acum, deodată, ajunge! Cu mai mult nu „vă” putem servi. Peste vreun ceas... se schimbă povestea!

Dînd cu ochii de tînărul necunoscut, care-l privea aplecăt peste lesie, mai marele ciobanilor ieși din țarc și-și urmă sporovăiala:

— Se găsește printre mieii ăștia, măi tovarășe, cite unul bleg de nici să ia țita-n gură nu-i harnic. Se împleticește pe lingă oalcă, fără nici un rost, și se pricăjește vîzînd cu ochii. Dacă nu ești mereu cu ochii pe el, nu-l aplici la uger și nu-i dai țita-n gură, harem la trei ceasuri o dată — pînă-i dă de rost și-și poartă singur de grijă — se poate prăpădi cu zile. Ațita-i greu! Dar dacă a apucat să sugă citeva zile în șir, apoi nu mai ai nici o grijă: se face un vîlăgan de ție-e mai mare dragul! Altcum, după cum spuseli, se jigărește de ție-e scribă să te și uiti la el. Și-i păcat, căci... se poate și altminterea...

Apoi, arătînd spre țarcul de alături:

— Ia uite-i pe ăștia; au trecut peste greu și acum ce mai zburdă! Așa face mielul cînd se simte în putere: țopăie de nu-și mai încapă în piele.

Se uită o vreme la ei, ca la niște cireșe coapte, pe urmă se îndreptă cu furca spre ce mai rămăsese din purcolul de fin și-l împrăstie pe grătar. Mielii se buluciră peste fin, împleticindu-se printre picioarele omului de să-l dea grămadă și mai multe nu.

— Astia au început să se înfrupte din nutreț și n-au răbdare pînă ce li-l așez.

Începu apoi să care apă unor oi „nărăvase”, care, din pricină că nu-și prea vedeau de mieii lor cei pipirii, se găseau la popreală, în niște țarcuri strîmte, fiecare cu fătul ei, ca să-și cunoască și să-l îngrijească. În timp ce le adăpa, continuă să explice:

— Asta fu „codană” pînă mai ieri, doar cit am „măritat-o”, și-i la primul ei miel; da' deocamdată nu prea vrea să știe de el. Da'... ce-o să-l mai iubească mai încolo! Pînă atunci, însă, nu-i pot da drumul de la „carceră”. Astălalită blegoșată a fătat greu, căci s-a întimplat să nu fiu de față ca să-i pot da o mînă de ajutor... și-acum e minioasă pe miel... da-i trece... Da' de unde ați venit, tovarășe? — Întrebă, întorcîndu-se spre tînărul vizitator.

— De la minister...
— Păi... fiți binevenit — rosti oierul, împingîndu-și căciula de ceafă și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte cu mîneca.

★

Pînă să sosească directorul, tovarășul venit din Capitală se infierbîntase la vorbă cu baciul cel iscusit. Șeful saivanului sosi cu catastiful genealogic în mînă și înscrise cu grijă toți mieii născuți în noaptea aceea, însemnînd și greutatea fiecăruia. Iar la urmă le tipări și cite un număr de ordine în urechi.

În răgazul ce urmă, omul ministerului continuă tălfașul cu baciul, în ușa grajdului:

— După cum vedeți — zicea ciobanul — de lucru e pînă-i lumea; cară-le apă cu găleata, împarte-le uriala, fii mereu cu ochii pe fiecare să vezi ce și cum face, și cite altele. Se zice

— Stai, fetițo! Stai așa, că te-o ajuta eu să scapi mai curînd de povară.

Apoi, urmă:

— Îmi plac vîtișoarele astea așezate. Asta doi miei a făcut și anul trecut. Cea de colo, „bucălița”, e la primul ei miel. Întins l-am găsit, după ce-l fătase. I-am muls citeva picături de lapte pe limbă, dar nici să înghită nu era în stare. Și acum, uite la el! Ia uite-l și p-asta! — exclamă, cînd îl văzu și pe cel al oitei care ne chemase cu glas plîngăreț.

Îl puse pe un așternut de paie uscate, în fața maică-si, în timp ce ea se opîntea să se ridice în picioare.

— Te temi să nu ție-șterpelim, hai?

Și continuă să o boscorodească cu drag, pînă ce oalcă începu să-și lingă mielul.

șase regi și împărați slujise — pe Ferent Ioșca, pe Carol al IV-lea, apoi pe Ferdinand, pe Mihai, pe Carol al II-lea și pe Horthy, pe care tot între regi îl scotii.

— Am luptat însă și-n Armata Roșie a revoluției socialiste ungare — mai spusese — pînă ce veni vremea să ne împrăștiem și să pribegim, în 1919.

Povestînd, îi apucă miezul nopții.

— Nici ciobănia asta a noastră nu mai face parale dacă n-ai carte; ce-i faci cu însămințările artificiale? Ce-i faci cu hrînirea rațională? Cum mă vezi, tovarășe, eu trei școliam urmat. Acu', la urmă, la școala de la Constanța. Vreo șizeci eram cu toții, dar pe mine mă cunoșteau ăia de acolo ca pe un cal breaz. Odată, numa' ce mă ia directorul și mă duce la o fotografie: „Tovarășe Polensky — zice — ia uită-te colo pe perete! Îi cunoști?” Erau cei doi feciori ai mei, lingă o oalcă cu miel. Dedeșubt scria: „Nu-și iubește mielul și trebuie să-l dăm la supt”. Ei, să știi dumnea-ta, deși urmam a treia oară școala, am învățat cite ceva și de data asta. Pe urmă, cînd am venit acasă, am început împreună cu tovarășii, să aplicăm învățăturile. Și mereu mă nascocim și noi cînd una, cînd alta...

Trecuse de miezul nopții. Baciul luă felinarul de vînt și porniră spre țarcuri. Nici nu se apropiaseră bine, că oierul și băgă de seamă:

— În țarcul de colo behăie una de nu-mi place!

Își prinsese mielușelul capul între zăbrele și abia mai giflia. Iar oalcă, neauzîndu-l răspunzînd la chemările ei, behăia desperată.

Străinul ajunsese la concluzia că o zi și o noapte îi fuseseră de ajuns ca să afle ceea ce trebuia neapărat aflat. Mai stătu totuși o zi pe acolo, așa... „de obraz”.

La amiază, avu parte de o ciorbă de țipari pe cînte, apoi își agătă ranița de braț și își luă tîlpășița spre șosea să aștepte autobusul.

În ziua cînd se prezentă la birou, raportă:

„Marea dragoste și grijă pentru averea obștei — asta-i secretul. Marea dragoste, întovărășită de cunoștințele temeinice și de neostoita căutare a metodelor noi, mai bune...”

Așa-și începu referatul cel ce văzuse cu ochii „mînușă” de la saivanul ascuns după stufărișul peste care adierea vîntului poartă miasme de apă stătută.

În romînește de Nic. A. STRĂVOIU

Ilustrații de E. ARNO

că ciobanii-s niște leneși. Draci! Un leneș n-ar răzbi cu treaba ce e aici. Dacă nu te misti ca o sfirează, ai pus-o de mămăligă!

Deodată se-nterupse și trase cu urechea spre țarcuri:

— Acu'! Acu'! — strigă apoi, stingîndu-și țigara în palmă. Iaca, viu! Iar fată una... tocmai colo-n fund.

— De unde știi?

— Păi, dumneata n-o auzi cum behăie?

„Bine, omule, dar atci behăie patru sute de oi deodată” — voi să zică străinul, dar nu mai apucă să spună gîndul căci celălalt o și luase din loc. „Ia uite, dom'le! — socotii în sinea lui. Mă minunam de dirijorul de la noi, de la cor, cînd vedeam cum deosebeste imediat orice urmă de ton fals. Cam așa trebuie să fie și cu chestia asta... de aici...”

Se luă după cioban.

— Trebuie să-i dau oleacă de ajutor la fătat — îi explică acesta, din mers. Dacă-i ajutat, își iubește mielul. Altcum, se sălbăticește din pricina durerilor și, citeodată, nici nu-l mai primește la supt.

Și baciul se stirci lingă una cu o burtă cit pe colo:

Pînă seara tînărul mai asistă la încă douăsprezece fătări. Scotoci prin hrana oilor, examină cu mare atenție amestecurile de urială, ceru rețete și-și însemnă în carnet alcătuirea rațiilor. Nu reuși însă în rîsul capului să și-l facă prieten pe Grivei, flocosul, care nu se mișca de lingă picioarele stăpîne-său și se holba la străin cu ochii bănuitori.

La amiază, cînd se dădură oile la apă, baciul chiui la cline, căci se rupsesse un cîrdișor din turmă și o luase razna spre stufăriș. Dulăul dădu ocol turmei, făcu rînduială, așteptă porunca stăpînului și scheună într-un anume fel cînd i se dădu semnalul de pornire.

Seara, omul ministerului ceru să i se așternă patul în odaia baciului. Acesta puse de mămăligă, turnă un căuș de mîlai în apă infierbîntată, apoi, după ce-o lăsă o vreme să ciocotească, mestecă bine-bine și răsturnă mămăliga de aur pe masă. O tăie în felii, pe care le presără din belșug cu grunji de brînză nouă. În timp ce trebulău cu pregătirea cînei, își depăna amintirile de pe cînd era la oalcă: unsprezece ani stătuse „în cătănie”,

MOZAIC LITERAR

Proiecte editoriale

● EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURA ȘI ARTĂ pregătește anul acesta numeroase volume din proza și poezia scriitorilor maghiari și germani din R.P.R.:

● IN DOMENIUL PROZEI se află în lucru: romanul „Țeaurul Kristofilor” de Kovács György, un volum de nuvele de Asztalos István, culegerea de povestiri a lui Sütő Andras „Madaras în paradis” și volumul de reportaje „Cronica de la Borș” de Simon Magda, autoarea piesei „Nuntă mare”. Poezia va fi prezentă prin mai multe volume de versuri ale poezilor Szeimler Ferenc, Horváth István, Endre Károlyi, Méliusz József, Kiss Jenő, Márki Zoltán; de asemenea, se va edita volumul „Cu credința anilor”, culegere antologică din poezia lui Horváth Imre.

● FRANYO ZOLTAN, cunoscut poet maghiar și traducător, a predat la E.S.P.L.A. o „Antologie a literaturii romine” în limba maghiară, precum și o cuprinzătoare traducere din lirica lui Eminescu. Tot în limba maghiară vor apărea lucrări ale lui Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Marcel Breșlașu, V. Em. Galan, Marin Preda, Remus Luca și alții.

● DIN SERIA CLASICILOR literaturii maghiare vor apărea anul acesta în românește o ediție bilingvă din opera lui Arany, poezii de Petőfi Sándor, Ady Endre și Atilla József, precum și romanele „Rózsa Sándor” de Moricz Zsigmond, „Cazul Noszty” de Mikszáth Kálmán și „Două mirese” de Jókai Mór.

● PRIMUL VOLUM din trilogia despre răcoala lui Horia, a lui Oskar Walter Cisek, „Reisigfeuer” („Foc de vreascuri”) este în curs de tipărire și va apărea în primul trimestru al anului.

● „DIE LEHRJAHRE DES FRANZ JACOBI” („Anii de ucenicie al lui Franz Jacobi”) se numește povestirea amplă a lui Anton Brettenhofer, care și-a ales ca tematică lupta dusă de tineretul german și român din țara noastră, pentru industrializarea socialistă din primii ani de după naționalizare.

● UN VOLUM CUPRINZÎND principalele piese ale lui Minail Sebastian, precum și romanul „Accidentul” și câteva articole din publicistica autorului „Stelei fără nume”, va apărea, de asemenea, în limba germană. Volumul e prefăcut de B. Elvin.

De vorbă cu Lucia Demetrius

— Vă deranjez pentru un scurt interviu...

— Împachetez, plec la Orașul Stalin. Îmi pare rău...

— Cîteva minute, doar.

— Atunci... Poftim!

În vreme ce o urmăream pe scriitoarea Lucia Demetrius spre biroul de lucru, hotărîsem să n-o mai întreb despre romanul „Satul uitat”, predat la editură. Așa că îmi îndreptai atenția spre manuscrisele care acopeară biroul.

— Aici — îmi arată scriitoarea o mapă plină de foi înnegrite — se află în embrion un nou volum de nuvele, care vor oglindi aspecte din diferite domenii de muncă. Ideea principală care mă călăuzește și le leagă tematic între ele va fi aceea a evoluției conștiinței omului nou.

— Vom reîntîlni personaje din anterioarele volume de nuvele?

— S-ar putea. Mă voi opri însă mai mult asupra unor chipuri luminoase de constructori ai socialismului, în paguba eroilor negativi.

— Cartea e rezultatul direct al unei documentări prin țară?

— Documentarea, azi, pentru scriitori, nu mai e o problemă pe care o rezolvă anume, cu un drum la un șantier, cu o deplasare pe teren.

Noi trebuie să participăm cu toată ființa acolo unde se trăiește viu și plin, acolo unde se construiește și se creează. Vizitele în grabă sau chiar mai tihnite nu pot duce decît la o imagine superficială în artă. Există o datorie elementară: scriitorul trebuie să scrie numai despre ceea ce cunoaște, dar, în același timp, e chemat să cunoască bine, adînc și temeinic nu numai un aspect, ci cît mai multe și mai diverse aspecte ale vieții.

— Alte lucrări, în proiect?

— Precum se știe, la sfîrșitul anului trecut a avut loc la București consfătuirea anuală a oamenilor de teatru. Printre alte probleme ale mișcării

teatrale din țara noastră, s-a discutat mult și eficace despre aducerea pe scenă, în plină lumină, a omului nou, a vieții sale tumultuoase și bogate.

— În mare măsură și pînă acum v-ați făcut datoria. „Cumpăna”, „Oameni de azi”, „Arborele genealogic”, „Trei generații” și „Vlaicu și feciorii lui” mărturisesc preocupările dv. pentru actualitate...

— Eu consider însă că dramaturgiile sînt încă datorii eroului zilelor noastre. Teatrul reclamă astăzi o treaptă calitativ superioară. Scriu acum o piesă în care năzuiesc să

Carnet

● În ultimul număr al „Revistei de folclor”, înfîlmăm un valoros articol despre cercetarea folclorului contemporan. Autorul, Mihail Pop, a făcut, în vara anului trecut, împreună cu echipa Institutului de folclor, o cercetare în zona petroliferă din Oltenia. Cele 120 de informații și 760 de piese folclorice culese au drept scop, după afirmațiile autorului, studierea folclorului în procesul dezvoltării lui în noile condiții sociale, urmărirea transformării creației folclorice prin înnoirea tradiției și urmărirea apariției cîntecelor noi. În esență se va putea stabili cu ajutorul acestora, rolul folclorului în ansamblul factorilor ce contribuie la formarea conștiinței socialiste a oamenilor din regiunea respectivă. Așteptăm cu interes și rezultatele cercetării, pe care autorul le promite într-unul din numerele viitoare ale revistei.

● Academicianul Tudor Vianu publică, în revista „Iașul literar” nr. 12, comunicarea sa susținută la congresul asupra Renașterii, convocat la Wittenberg de Academia de Științe din Berlin.

Multă vreme, Renașterea și umanismul s-au studiat pe baza culturii țării din apusul și centrul Europei. „Sinteză științifică a Renașterii” — arată prof. Tudor Vianu — s-a făcut

ACTUALITĂȚI LITERARE DE PESTE HOTARE

SUB TITLUL „Il saggio mago e altri racconti” („Înțeleptul mag și alte povestiri”), editura Cappel din Italia a publicat 11 povestiri scrise de Anna Frank, autoarea aceluia impresionant „Jurnal”, tipărit nu de mult și în românește.

ARHEOLOGII SOVIETICI prof. Okladnikov și Vera Zaporoskaja, după îndelungate studii cu privire la desenele preistorice din Siberia, au dat la iveală un volum cuprinzînd 1.000 de desene pe piatră făcute de oamenii primitivi.

ÎN MARTIE apare la Berlin cartea „Mais(t)bel” („Abecedarul porumbului”), întocmită de Heinz Rodewald. Volumul prezintă, în formă artistică, temele principale ale propagandei agricole în R.D.G. Cele 64 de pagini ale cărții — în proză și versuri — sînt presărate cu 50 de ilustrații.

O CARTE deosebit de interesantă a apărut de curînd la Leipzig, în editura „Brockhaus”. Este vorba de „Welsheit zwischen Eis und Urwald” („Înțelepciunea dintre ghețari și pădurile virgine”), culegere de texte folclorice eschimoase, australiene, africane și ale locuitorilor insulelor din Pacific. Ediția e întocmită de Eva Lips.

ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ au apărut, în ultimii zece ani, peste 300 de titluri din autorii indieni, într-un tiraj total de 12 milioane de exemplare. Cea mai recentă apariție este traducerea în limba rusă a cărții lui Gandhi, „Viața mea”.

PREMIUL LITERAR „FONTANE” din R.D.G. a fost acordat scriitorului german Hans Marchwitza, pentru trilogia sa „Die Kumisks”.

EDITURA HENSCHEL DIN BERLIN a tipărit o culegere de scrisori ale celebrului pictor Vincent van Gogh, adresate fratelui său Theo. Volumul poartă titlul „Ca om, printre oameni”.

Cărți de pe toate meridianele

● În urmă cu patru secole, a trăit unul din marii artiști ai lumii: italianul Benvenuto Cellini. Sculptor și aurar celebru, el a lăsat posterității și o carte care se înserie printre operele de frunte ale literaturii Renașterii. Este vorba de „Viața lui Benvenuto Cellini” (serisă de el însuși), un adevărat document artistic al epocii în care și-a trăit aventuroasa sa existență. Traducerea și notele acestei lucrări, apărute la E.S.P.L.A., sînt semnate de Ștefan Crudu.

Din bogata creație a clasicului literaturii bulgare Ivan Vazon (1850-1921), care cuprinde poezie, proză, teatru și publicistică, a apărut recent un volum, cuprinzînd șase nuvele, cu titlul „Oropșiții” (Editura Tinerețului). Paginile străbătute de optimismul sîntos al autorului, de dragostea sa caldă pentru omul simplu, scot în evidență valoarea opereii acestui scriitor, care a avut o mare influență în dezvoltarea literaturii bulgare pe drumul realismului.

● A apărut monografia „Beethoven” a scriitorului francez Romain Rolland — curajosul și neclintitul cavaler al dreptății, cum l-a denumit Maxim Gorki. Scrisă în anul 1903 și apărută în „Căvețele chenzinale” ale lui Charles Péguy, cartea inaugurează colecția de volume „Vieți ale oamenilor iluștri”, care, după propria mărturisire a lui Romain Rolland, erau „închinădate obidiților”. Cartea e scrisă în spiritul dragostei entuziaste pe care Romain Rolland a nutrit-o pentru titanul muzicii germane.

SE POATE MAI MULT!

După 15 ani de activitate tot mai intensă a formațiilor de amatori, ne putem mindri azi cu ansambluri care nu se deosebesc cu mult — ca nivel al spectacolului — de unele colective profesionale. Din acea impresianantă participare a celor 5.233 de coruri, 1.564 de formații instrumentale și 13.000 de soliști amatori care au participat la cel de-al V-lea concurs pe țară, s-au desprins o sumedenie de învățăminte, demne de a fi mereu discutate. În aceste rânduri, ne-am fixat asupra unei vechi și — din păcate — încă nerezolvate probleme: calitatea și echilibrul repertoriului muzical.

Dacă în trecut a existat o problemă mai largă — conținutul repertoriului formațiilor de amatori — astăzi se ridică mai imperios dezbateră echilibrului acestui repertoriu. Semnalăm ca deosebit de pozitiv faptul că multe din corurile și formațiile instrumentale din fabrici și întreprinderi au ajuns la acumularea unui fond de piese contemporane de compozitori români și sovietici care întărește multilateral realitatea zilelor noastre, eroli construcției socialiste, gândurile și auzurile omenirii pentru pace, libertate și înfrățire între popoare. Este laudabil efortul orchestrelor și fanfarelor de amatori de a introduce lucrări de Ion Chirescu, Matei Socor, Hilda Jerea, Sabiu Drăgoi, Radu Paladi, Dumitru Bughici, Teodor Bratu, Sergiu Sarchizov etc. sau piese folclorice (hore, sîrbe, învîrte, pot-pururi, rapsodii) în repertoriul instrumental, contribuind astfel la o propagare cât mai intensă a creației originale.

E bine, foarte bine că formațiile de amatori își alcătuiesc programul, în primul rînd, din cîntece actuale inspirate din viața și lupta poporului nostru în drum spre socialism. Ca spectator al finalei, am putut însă remarca o slabă preocupare față de repertoriul literaturii muzicale clasice universale și o palidă reprezentare a cîntecului revoluționar tradițional. Este adevărat că, ici, colo, am ascultat „Tețul” de Schubert, „O,

lume, ce frumoasă ești” de Beethoven, „Corul fărânelor” din „Mireasa vîndută de Smeiana, fragmente din operele lui Cezikovski, Verdi etc.; dar cu atât de puțin nu se pot rezolva cerințele artistice nu numai ale spectatorilor care așteaptă acest repertoriu, ci înseși ale creșterii calitative a ansamblurilor de amatori. Volumul „Din literatura corală clasică”, tipărit de Casa Centrală a Creației Populare, sub îngrijirea maestrului D.D. Botez, a fost prea puțin consultat și valorificat de dirijorii formațiilor de amatori.

Nu trebuie uitat că repertoriul acesta — prin dificultățile tehnice impuse corurilor — duce la creșterea formației, la omogenizarea vocilor și a partidelor, la ridicarea nivelului gustului artistic al membrilor ansamblului și a celor care ascultă aceste piese, la îmbogățirea cunoștințelor în materie de interpretare (fîndcă aci se ridică probleme de stil) ale coriștilor și dirijorului etc.

Într-o măsură redusă sînt valorificați și clasicii muzicii românești. În programul regiunilor Oradea, Hunedoara, Iași, Pitești, de pildă, n-a figurat nici o lucrare a unui compozitor român din trecut. Repertoriu tipărit există (Dima, Vidu, Porumbescu, Musicescu, Kiriac, Victor Vasilescu, Mandicevski, Muresianu), dar preocuparea dirijorilor față de aceste lucrări a rămas departe de nevoile valorificării patrimoniului clasic. E o datorie a formațiilor de amatori de a contribui la cunoașterea și răspîndirea cât mai largă a moștenirii creatoare a înaintașilor muzicii românești.

Adeseori constatăm o insistență prea mare numai asupra unor anumite lucrări ale compozitorilor noștri clasici („Ana Lugojana”, „Preste deal”, „Morarul”, serenada „Dormi ușor”), cele de mare efect.

Cîntecul cu conținut revoluționar din trecut (Flechtenmacher, Porumbescu, Dima, At. Alexandrescu, T. Grigorescu, Gh. A. Dinicu etc.) nu și-a căpătat nici el încă locul meritat în repertoriul coral.

Față de posibilitățile actuale ale formațiilor artistice de amatori, se impune deci — pe lângă consecvența promovare a repertoriului actual — o abordare cu mai mult curaj a lucrărilor clasice românești și universale, pentru ca, în acest fel, mișcarea noastră artistică amatoare să-și continue ascensiunea și înflorirea sa.

Viorel COSMA

DIN LUMEA FILMULUI

Vi-l prezentăm pe Petăr cel Hîtru (actorul Raciko Iabangiev).

PETĂR CEL HÎTRU

Frate bun cu flamandul Till Ulenspiegel, cu orientatul Nastratin, cu maghiarul Ludas Máttyi sau cu românul Păcală, Petăr cel Hîtru aduce în bătrînele povești bulgare vioiciunea, hazul și optimismul poporului său. Umorel lui Petăr este îndrăzneț și tăios, iar de-a lungul anilor îndelungatei robii turcești figura lui a fost folosită pentru a trezi conștiința națională și a-i batjocori pe cotropitori. Din sutele de povești care încep cu cuvintele „Într-o zi, Petăr cel Hîtru...”, tînărul scenarist bulgar Petăr Neznamov a ales cîteva întîmplări vesele și pline de tîlc, din care a țesut subiectul filmului realizat în prezent de studiourile bulgare.

...Petăr cel Hîtru cutreieră sat după sat, oraș după oraș, în căutarea

Petăr cel Hîtru îl întîlnește pe Nastratin Hogea...

AMBALAJE ȘI MĂRFURI... SATIRIC-MUZICALE

Tovarășul Nicolae Dinescu se întorcea spre casă încărcat de cumpărături și de... nervi. Și nervii săi erau într-un totuși justificați: la măcelărie se certase cu vînzătorul pentru că din 2 kg carne, cît țirguise, 1 kg erau oase; la „Alimentara” avusesse o discuție neplăcută pentru că, la o litră de unt i se pusese 100 gr de hîrtie; la „Textila” scrisese un întreg pomelnic în condica de reclamații pentru că vînzătorul căruia îi plătise 3 metri de poplin o can... încurcase la măsurat dîndu-i mai puțin cu 10 cm... Și acum, colac peste pupăză, intrînd la bugetul din colț să ia o bere ca să se răcoarească, ospătarul îi servise o halbă în care berea propriu-zisă își împărțea frățeste cu spuma, pe principiul „juma-juma”, spațiul... locativ din halbă...

De fapt, habar n-aveam dacă toate acestea — sau măcar unul din ele — s-au întîmplat sau nu aievea. Ba chiar sîntem tentați să credem că nici nu s-au petrecut vreodată. În primul rînd, pentru că lucrurile sînt departe de a sta așa în comerțul nostru de stat (deși mai sînt cazuri cînd...). Dar spectatorul care a vizionat în seara de 2 februarie spectacolul „Do, re, mi, fa eteetera”, a cărui direcție de scenă o semnează tov. Nicolae Dinescu (Teatrul satiric-muzical „C. Tănase”), a avut, fără îndoială, sentimentul pe care l-ar fi trăit și cel ce ar fi fost „ciupit” la cumpărături. (Rugăm să fim scuzăți că facem această comparație; nu punem pe același plan emoția artistică cu... satisfacțiile gastronomice. Comparația ne-a fost solicitată de specificul genului foiletonistic). Pentru că una scrie în programul tipărit „negru pe alb” și alta se petrece pe scenă. Unde era Gelu Solomonescu, care trebuia să interpreteze la orga elec-

tronică „Lăsați-mă să cînt”? De ce Dorina Goga nu a cîntat „Viena dansează”? Ce e cu tabloul „Vinovalii fără vină”? Ce s-a întîmplat cu Elisabeta Henția, că ne-a lipsit de tabloul „Rapsodia țiganilor”? De ce Lidia Roman anunță „La Barcelona”, cînd de fapt cîntecul ce urma era „La Rio de Janeiro”? În general: de ce admite directorul de scenă ca spectacolul să se deteradeze? Și conducerea teatrului de ce tolerează aceasta?

Înțelegem că uneori pot interveni și schimbări în program; ele pot fi dictate fie de anumite cauze de forță majoră, fie de necesități de îmbunătățire a programului. Acest lucru trebuie însă să fie anunțat în programul pe care-l cumpără spectatorul — fie și printr-o foaie bătută la mașină, anexată programului, cum se practică la alte teatre. Deci, tovarăși regizori, ascultați o rugămînte a publicului: nu-i mai oferiți spectacol cu... lipsă la cîntar și cu „mărfuri” alterate!...

V. SAVIN

PETRECERE DE MAI

Studioul „Deja“ vă invită la o veselă petrecere de mai. Notați-vă bine data: duminică, 13 mai. În această zi, combinatul chimic „Grünefeld“, câștigător al întrecerii republicane, își sărbătorește victoria sa în muncă, adunându-și la un pahar de vin întreg colectivul merituos.

Evenimentul zilei: Wilhelm Lehmann este decorat cu ordinul „Steagul Muncii“. Cine e Wilhelm Lehmann? Întrebați pe oricine din combinat — și, la petrecere, veți avea ocazii nenumărate — și veți afla ce vrednic om e maestrul Lehmann, vechi activist al mișcării muncitorești. Dar pentru el ziua de 13 mai înseamnă și ziua nașterii, dată ce se cere cinstită cu cuvenita atenție. S-ar putea oare ca vreunul din familia lui să lipsească de la dubla sărbătoare de duminică? Și iată cum, aflând prin ecranul televizorului de cele ce se proiectează la Grünefeld, toți urmașii lui (pînă atunci împiedicați de cine știe ce „probleme importante“ să vină să-l vadă pe bătrîn) se vor aduna laolaltă și...

Ei, dar ce urmează să se întâmple la „Petrecerea de mai“ veți putea constata singuri, cînd veți fi de față (...în săli). De un lucru puteți fi convinși: sub mîna sigură a regizorului Günther Reisch, asemenea petreceri vesele reușesc întotdeauna. Mai ales că, printre „invitați“, se află actori talentați ca Erich Franz, Friedel Novack, Gustav Müller, Ekkehard Schell, Erika Schädlich, Christel Bodenstein și alții.

P.S. Filmul este color.

S.F.D.

↑ Sa poposim o clipă în cortul pașii...

adevărului. E tînăr, vesel, are minte ageră. Averele lui: o bundă roasă, o traistă pe umăr, un fluier și... un măgăruș. Dar mai bine să-l cunoaș-

tem personal: o față oacheșă, un zîmbet îndrăzneț, puțin șiret, ochi strălucind de istețime. E actorul Raciko Iabangiev, aflat la primul său mare rol în film, dar cunoscut ca actor al Teatrului Național din Sofia, unde și-a dovedit talentul

în piesele „Volpone“, „Puntea de foc“ și altele.

Filmul, în culori, e regizat de Ștefan Sîrciagiev.

Monika MITEVA
ziaristă — Sofia

E PLATOURILE MAGHIARE

Cunoscutul regizor Zoltán Fábri realizează în prezent filmul „Flara“, ecranizare după nuvela cu același titlu a scriitorului Sarkadi Imre.

După cunoscutul roman „Sărmanii bogați“ de Jókai Mor, s-a turnat în studiourile maghiare un film în culori, a cărui regie o girează Frigyes Bán. În rolurile principale îi vom revădea pe apreciații actori Bara Margit, Marianne Krencsey și Gyula Benkő. Iată-o în fotografie pe Bara Margit, alături de Sándor Déak.

Gertrud Brendler și Gustav Müller, în „Petrecere de mai“.

La petrecere îi veți cunoaște și pe Ernst-Georg Schwill și pe Christel Bodenstein.

CU SARIE SI PIPER

Am citit în ochii lui...

Am un băiat, o mindrețe de fecior! E în clasa a doua primară, dar cînd te uita la el crezi că e în liceu și, dacă începi cu el o conversație, juri că e la universitate. Frumos, deștept, modest, leit taică-său. Și pe deasupra, mai poartă și numele de Cezar.

Spuneți și dumneavoastră: e posibil să nu rășiți un asemenea copil? E posibil să-l jignești, controlîndu-l? Fiindcă am mare încredere în el și în posibilitățile sale, arareori merg la școală să mă interesez de situația lui.

Nu de mult vine Cezărel acasă, apleacă stînjinit capul și-mi spune: „Tăticule, tovarășa profesoară te invită mîine la școală”. „De ce, pușorule?” „Pentru că am spart un geam, tăticule”. „Și ce să cauți la școală? Ce sînt eu, geamgiu? Aveți profesoară și trebuie să vă supravegheze! Ține zece lei, să se pună un alt geam. Lasă, nu te necăji, Cezărel, că d-ai aia sînt geamurile din sticlă, să se spargă”. „Tăticule, dar... capetele tot din sticlă sînt?” „Nu, dar pentru ce întreb?” „Pentru că, să vezi, tăticule, în dreptul geamului se afla și un cap!” „Vai de capul meu!” „Nu, tăticule, e vai de capul lui! Al lui Georgel!”

L-am privit pe Cezărel drept în ochi și mi-am dat seama că suferă din pricina acestei nefericite întîmplări. „Ei, hai, pușor, nu te mai frămînta atît! L-ai spart, l-ai spart! De ce nu s-a ferit, obraznicul?” „Ba s-a ferit, obraznicul!” „Păi dacă s-a ferit, e foarte bine!” „Nu e bine, fiindcă s-a ferit obraznicul ăsta și l-am nimerit pe Sandu. Pe Georgel l-am nimerit abia a doua oară!”

M-am uitat din nou la Cezărel și am citit în ochii lui regrete atît de profunde, încît n-am mai avut inima să-l dăjesc.

A trecut o bucată de vreme

și, într-o după-amiază, Cezărel îmi șoptește: „Tăticule, tovarășa profesoară te invită mîine la școală”. „N-am timp. Ce vrea?” „Cică am chiuilit două dimineți. Dar n-am chiuilit, tăticule, am lipsit. Am fost la cinema, la „Mexicanul”... „Să-ți fie rușine, egoistule! La mine de ce nu te-ai gîndit? Am eu vreme să stau la coadă?”

I-am căutat privirea și i-am găsit-o încărcată de remușcări. Mai puteam să-l cert? „Bine, pușorule, altă dată să nu te mai duci dimineața la „Mexicanul”... „Nu, tăticule, o să mă duc la „Vîrsta dragostei!”

Am scotit că e recomandabil totuși ca un copil să se instruiască și pe cale cinematogra-

fică, așa că n-am mai dat curs invitației profesoarei.

După un răstimp, Cezărel se apropie iar de mine: „Tăticule, tovarășa profesoară te-a rugat să poștești mîine la școală!” „Oț, tare-i pisăloagă profesoara voastră! Ce vrea?” „Vrea ca să știi la istorie”. „Și nu știi?” „Ba știu, tăticule, dar mă zăpăcesc!”

L-am privit pe Cezărel drept în ochi și am descifrat în ei atîta

stînjeneală încît n-am putut să-l reproșez mai nimic. „Și de ce te zăpăcești, puile? Te-am văzut doar cu cartea în mînă...” „M-a întrebât cine a fost regina Bizanțului și-am răspuns că Silvana Pampanini!” „Ei, cum se poate una ca asta, pușor?” „Pe urmă am studiat pe îndelete și am rectificat tot eu: era Lollobrigida”. „Ei vezi? Altă dată să fii atent și să răspunzi exact chiar de la început!” — I-am reproșat eu aspru și nu m-am mai dus pe la școală, fiindcă am citit în ochii lui hotărîrea fermă de a nu mai greși.

Săptămîna trecută Cezărel, abătut, îmi spune din nou: „Tăticule, tovarășa profesoară te-a rugat să-mi controlezi carnetul cu note și să poștești pe la școală”. I-am luat carnetul și, cînd m-am uitat în el, Cezărel a citit în ochii mei că mi se face negru înaintea ochilor. „Ce-nseamnă asta, Cezărele? Doi la istorie!” „Nu te necăji, tăticule, la istorie într-adevăr am notă mică, dar la geografie stau mult mai bine!” Avea patru. La matematică stătea între istorie și geografie. „Sînt persecutat, tăticule. Mă ascultă prin surprindere!” Deși am citit în ochii lui Cezărel durere și umilință, am hotărît totuși să fac o vizită la școală. Profesoara și directoarea au fost extrem de lapidare: „Nu l-ai supravegheat de fel, n-ai ținut legătura cu școala! Cezărel al dumneavoastră e lenes, chiuian-giu și obraznic!” „Bine, dar eu am citit în ochii lui...” „Nu știi ce ați citit dumneavoastră, dar ei n-a citit de loc... E în pericol să rămîna repetent!”

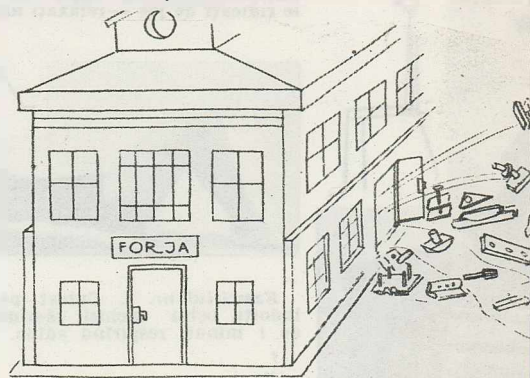
Și, în clipa aceea, am citit profesoarele în ochii mei atîta spaimă și uluială încît, de frică să nu leșin, am încercat să mă liniștească: „Încă nu e totul pierdut, se mai poate îndrepta!”... „Și ce trebuie să fac?” — am hîlbîit eu. „Păi, să nu citești numai în ochii lui. Să mai citești și-n ochii noștri!”

I. AVIAN

UMOR DIN INTREPRINDERI

Din gazetele de perete ale uzinelor „Tudor Vladimirescu” din Capitală.

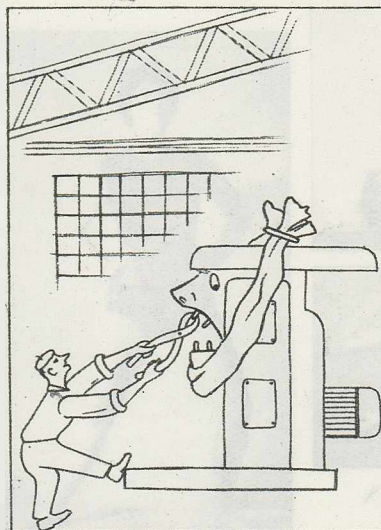
In jurul intrării laterale a forței era un adevărat cimitir de scule și dispozitive scoase din uz, neridicate la timp de către comisia de casare.

Paisaj funerar...

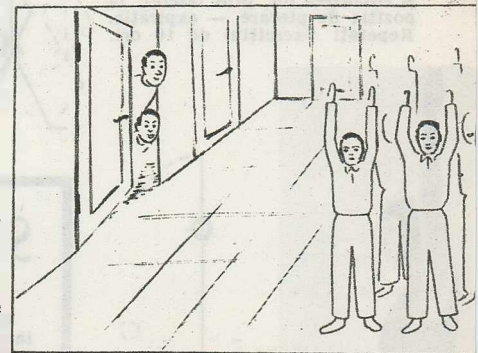
Frezorul Gh. Roșca, de la sculdrie, din neglijență și neatenție a rupt șase dinți la frez.

Toa. Georgeta Florea a sosit la „Joia tineretului” în timpul dansului, adică după terminarea conferinței.

— Vai! Iar rămîn în urmă cu activitatea culturală. Am pierdut cel știrbă de tot! Dumneata ești frezor puțin cinci tangouri, trei de tip nou sau frizer de tip vechi? valsuri și două rumbe...

Tinerii Iamanoi și Vișan Marin nu participă la gimnastica de dimineață.

Iamanoi și Vișan: Ce rost are să ne mai înviorăm? Nu sîntem noi destul de vioi și deștepti?

Ei între ei

Întrebat odată un cocoș galant Ce gîndește despre cucul muzicant. „A-nvățat să cînte „cu-cu” binișor... „Ri-gu” însă nu e tot așa ușor! Recunosc, sărmanul e perseverent... Pentru asta însă trebuie talent!” Întrebat și cucul ce părere are De cocoșul nostru și a lui cîntare. „Un plagiator e! Mi-a furat bucată! I-a pus două note la sfîrșit... și gata!”

G. ROȘIANU

PROBLEMELE LUI GIGEL...

● Am mari necazuri cu mama. Toată ziua mă amenință cu „Bau-Bau”. Nu știu cum s-o conving că „Bau-Bau” nu există.

● Am spus odată un lucru urît și tata m-a pedepsit: m-a pus la colț. Am notat cu creta unde-i colțul, ca să-l știe și tata cu mama, cînd s-or certa...

● Sînt un copil cult. Mama mă învață o limbă străină. Știu de pe acum o multime de cuvinte. La pisică se spune „Digi-digi”... la cățel se spune „Digi-digi”... la copil se spune „Digi-digi”... la dulceață se spune „Digi-digi”... la sanie se spune „Digi-digi”... la zăpadă se spune... se spune... na, că la zăpadă am uitat cum se spune...

● Ieri, tata s-a certat cu vecinul. I-a strigat: „Și ce dacă hăietășul cîntă toată ziua din trompetă? E mic!”... Pe urmă s-a culcat și, cînd am început să cînt iar, m-a certat și pe mine: „Nu vezi că dorm? Aruncă trompeta aia, că ești destul de mare!”... Așa am aflat că trompeta e un instrument care te mărește și te micșorează, după dorință...

● Aseară m-am distrat grozav. Mama, tata, unchiul și tanti m-au dus să mă joc la un restaurant. Mi-au dat și vin. Spuneau că-l vin alb. Eu nu știu. N-am văzut că era fum. La 11 am adormit cu capul pe sprîț. M-au trezit la plată. De ce te trezesc ospătarii ăștia, tocmai cînd e distracția mai dulce? O să scriu asta în con-dică...

Fred FIREA

CU ȚEPI...

Telefonistei de la „centrală”

Just: doar dinții mi-ai extras Căci durerea mi-a rămas!...

V. P.

Eu îi cer la telefon Ca să-mi dea urgent un ton. Ea, o spun fără fașoane, N-are ton, ci are... toană!

Unula care nu-și îngrijeste mașina

Dacă lași mereu mașina Ne-ngrijită și nedreasă, Nu te mire, bat-o vina, Că-ntr-o zi și ea... te lasă.

I. B.

Dentistului meu

Mi te-ai lăudat mai ieri: „Eu scot dinți fără dureri”.

CU ȘI FĂRĂ FARD

— Probleme de etică ni se pun zi de zi — îl instruia pe fiul său, în vîrstă de 12 ani, un om de afaceri putred de bogat. Iată, de pildă: azi un vechi prieten mi-a înapoiat o datorie; cînd se pregătea să plece, am observat că în locul unei singure hîrtii de o sută de dolari pusese pe masă două bilete de o sută. Imediat mi-am pus o problemă de etică: să-i spun asta mamei tale sau nu?

★

Un anunț al pompierilor: „Nu fumați în pat. Cenușa care va trebui măturată după aceea poate fi chiar a dumneavoastră”.

GIMNASTICA LA DOMICILIU (VII)

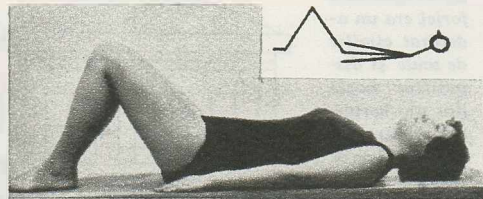
Exerciții pentru cei ce lucrează în picioare

de prof. Ana-Maria ENĂCHESCU

Nici cei care lucrează în picioare nu sînt scutiți de neplăceri, datorită pozițiilor uniforme ale corpului, însoțite de o activitate musculară intensă. Munca îndelungată în poziția stînd poate provoca o serie de modificări ale aparatului osteoarticular: picior plat, deformarea coloanei vertebrale. Adeseori venele de la picioare se dilată; la femei se observă slăbirea formațiunilor musculoligamentare de pe fundul bazinului, căreia îi urmează deseori o serie de boli.

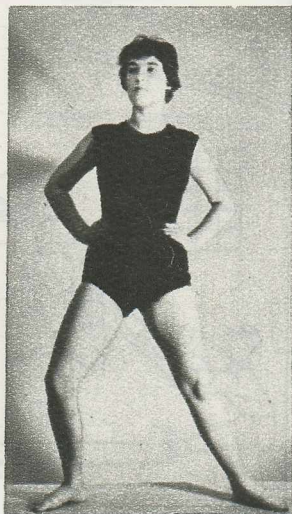
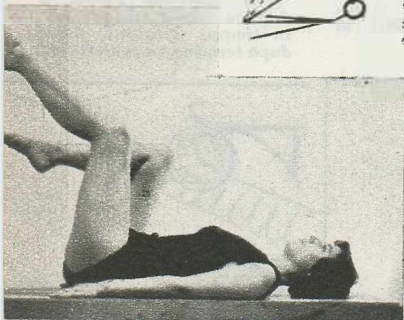
Și acum, iată cîteva exerciții care vă vor ajuta să înlăturați, în mare măsură, aceste neplăceri.

Exercițiul nr. 1. Șezînd pe scaun, în poziție relaxată: scuturînd ușor picioarele — fără să le ridicați de jos — relaxați musculatura lor.

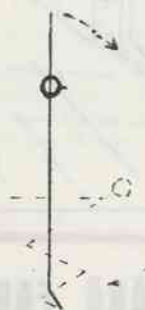
Exercițiul nr. 2. Culcat pe spate, genunchii îndoiți, ochii închiși, rămîneți nemișcați timp de 1 minut, respirînd adînc.

Exercițiul nr. 3. Culcat pe spate, ridicarea genunchilor îndoiți la piept și imitarea merului pe bicicletă. Repetați exercițiul de 16 ori.

Exercițiul nr. 4. Întinderea brațelor peste cap (pînă ating podeaua), cu inspirație adîncă, și coborîrea lor, prin lateral, la poziția de plecare — expirație. Repetați exercițiul de 10 ori.

Exercițiul nr. 5. Stînd depărtat, cu înlinite în gînduri: fandare pe piciorul stîng (1), revenire (2). Aceeași, spre dreapta. Repetați exercițiul de 8 ori.

Exercițiul nr. 6. Ridicarea pe vîrfuri, cu brațele sus (inspirație) (1). Îndoirea mare a trunchiului și picioarelor, cu legănarea brațelor prin față înapoi și expirație puternică (2). Repetați exercițiul de 8 ori.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Din lum...

Experiențele făcute recent în R.P. Ungară în vederea obținerii unor îngrășăminte azotoase din gazele ce ies, o dată cu fumul, pe coșurile uzinelor, au fost încununete de succes. Cercetările făcute în laborator au arătat că din prelucrarea acestor gaze se poate extrage nitrat de calciu care, la rîndul său, poate servi drept materie primă pentru obținerea îngrășămintelor azotoase. Economistii maghiari au calculat că din fumul industrial se pot extrage anual sute de mii de chintale de îngrășăminte azotoase sintetice.

Ceramica apără de radiații

Pentru cîptusirea cabinetelor și laboratoarelor în care se lucrează cu aparate Roentgen este nevoie de un material de protecție perfect omogen. Pînă în prezent, se folosea în acest scop o tencuială de protecție din beton amestecat cu barită. Iată însă că în R. Cehoslovacă s-a elaborat recent un procedeu de fabricare din ceramică a unui nou material de protecție împotriva radiațiilor, care are un preț redus, o durabilitate mare și este cu 50% mai ușor decît tencuiala cu barită.

Pentru curățirea apelor

Fluviile, lacurile, mările și oceanele globului se murdăresc vesnic cu țitei și cu derivatele acestuia, ce se elimină în timpul transportului acvatic și, în special, ca urmare a spălării vaselor petrolifere. Printre consecințele murdării apelor cu țitei se numără pierrea unui mare număr de pești, infectarea apelor, distrugerea frumuseților naturii acvatice etc.

Pentru înlăturarea acestor inconveniente, un grup de cercetători suedezi au elaborat o substanță chimică. Adăugată, în proporție de 14%, țitelului aruncat în apă, sau turnată în apa deja murdărită, noua substanță accelerează emulsianarea țitelului, transformîndu-l într-un lichid lăptos care, în contact cu înțetul, se împrășteie.

Case din... cenușă

La Institutul pentru cercetări științifice în domeniul construcțiilor din R.P. Bulgaria a fost preparat un nou material pentru fabricarea cărămizilor. Materia primă: un amestec de var și cenușă-praf din cuptoarele centralei termoelectrice din Sofia. Noua cărămidă, pe lângă faptul că va reveni mai ieftin decît cea obișnuită, este cu 1/3 mai ușoară decît aceasta.

SFATURI practice

Lumină și aer în locuință

Cunosc oameni care țin toată ziua ferestrele închise și stururile trase; unii, care locuiesc la parter, pe motiv că le-ar intra praful și muștele în casă, iar alții, pur și simplu din obișnuință. Întrebînd-o o dată pe o gospodină de ce casa ei are tot timpul ferestrele oblonite mi-a răspuns: — E mult mai odihnitor interiorul în penumbră. Lumina prea mare ne obosește, atît pe mine cît și pe soțul meu. Și eu, și el am depris acest lucru de cînd eram copii, de la părinții noștri...

Prin urmare, copiii au primit de la părinți o educație greșită. Elementare principiile de igienă cer ca interiorul în care locuim să fie cît mai luminos și cît mai aerisit. De ce se construiesc oare casele cu fațada spre răsărit sau spre miazăzi? Pentru ca soarele să le poată încălzi în razele lui cea mai mare parte din timpul zilei. Pentru ca razele lui să pătrundă prin ferestre cît mai mult cu putință. Razele acestea au darul de a ucide microbii, de a purifica aerul, de a usca pereții amenințați de igrăsie. Nu e neapărată nevoie ca soarele să-ți bată direct în cameră. E suficient ca lumina lui să pătrundă abundent prin fereastră. Cu cît o cameră va avea mai multe ferestre și deci mai multă lumină, cu atît va fi mai sănătoasă pentru locatarii ei. Observați florile din găstire; ele trăiesc și se dezvoltă cu atît mai bine cu cît sînt mai aproape de fereastră, mai aproape de lumină. Pînă și covoarele așternute sau obiectele de îmbrăcăminte pe care nu le purtăm prea des au nevoie, din cînd în cînd, de o expunere de cîteva ore la soare pentru a distruge microorganismele care s-au înmulțit în ele, precum și umiditatea excesivă.

Indiferent dacă e iarnă sau vară, lumina soarelui e necesară unei locuințe, așa cum e necesară și aerisirea cît mai frecventă a interiorului. A nu aerisi de cîteva ori pe zi o locuință sub motiv — iarna — că îți se răcește în casă sau — vara — că intră muștele și praful de afară, înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît un atentat la sănătatea locatarii.

Pentru locuințele cu încălzire centrală, cele mai indicate ore de aerisire iarna sînt acelea în care nu funcționează caloriferul. O ultimă aerisire e bine să se facă întotdeauna înainte de culcare.

Oricine știe că e mai sănătos aerul rece și curat decît cel cald și viciat. Numai că nu toți aplicăm cu rigurozitate acest principiu al igienei. Și ceea ce e mai trist e că, procedînd așa, imprimăm și copiilor noștri acest prost obicei, care se transformă cu timpul în deprinderea pomentă mai sus.

JOSIANA

De 3-4 ori mai mult

De vorbă cu medicul

Simon Melman, profesor al Universității din Columbia, cunoscut autor de lucrări tehnice, a întreprins recent o călătorie în Uniunea Sovietică. Reîntors în S.U.A., profesorul și-a împărtășit mai multor ziare americane impresiile culese în această călătorie. „Uniunea Sovietică — relatează S. Melman — a întrecut America și țările vest-europene în ceea ce privește producția de mașini-unelte (strunguri, freze, etc.).”

„Tehnica producției de mașini-unelte este uit de avansată în Uniunea Sovietică — spune profesorul — încît acolo se produc în 200 de ore de lucru tot atît de mașini-unelte cîte se produc în Europa occidentală în 600-800 de ore de lucru”.

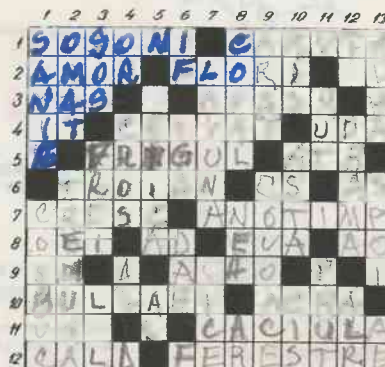
NICULICEA V. Din cele expuse în scrisoarea dv., est vorba de o nevroză de solicitare sau de astenie. Arătați-vă medicului. Trebuie să reduceți eforturile la o muncă normală, timp de mai multe luni. Vă veți asigura alimentarea bogată în proteine carne, pește, ouă, lapte și derivate lactate. Veți face 20 d injectii de Hemedonine, su control medical și veți lua 3 pastile de Nervalil pe zi. Folosiți timpul liber în lecturi ușoare și distractive. Alegeti, din spectacole, pe acelea care vă plac mai mult. Faceți plimbări în aer liber. În scurt timp, stare dv. se va ameliora. Pentru oțținerea medicamentelor prescrie mai sus, este necesară rețeta eliberată de medic.

SFÎRȘIT DE IARNĂ

ORIZONTAL: 1) Încălzăminte de iarnă — Gospodarul chibzuit o face iarna. 2) Înlăcărează inima, chiar pe cel mai aprig ger — Ornamente făurite de ger, pe geamuri — Articol. 3) Se înroșește de ger sau bîbură — A presa. 4) Spetează — Vîntul înghețat al iernii — Umedă. 5) Nu e ger și totuși înceapă — Atribut (abr.). 6) Munte de... zăpadă — Constantin Săndulescu — Campion. 7) Se dezvoltă (pl.) — Iarna, de exemplu. 8) Rîu în U.R.S.S., afluent al fluviului Obi — Andrei Dumitrescu — Lac ce îngheață și vara (dar numai... pe unghii) — Anton Olteanu. 9) Cușme! — Insulă daneză. 10) Inofensive proiectile de zăpadă — Acidă. 11) Localitate în Norvegia — Îți ferește capul de ger. 12) Antonimul gerului — Gerul iernii le împodobește cu minunate flori de gheață.

VERTICAL: 1) Alunecă pe albul ză-

pezii, în sunet de zurgălăi (pl.) — Autorul poeziei „Iarna pe ultiță”. 2) Zăpadă — A dîrdii de frig. 3) Zeamă — Superstiție — Personaj din „Fața de zăpadă” de R. Korsakov. 4) Sau — Întrecere sportivă — Argint. 5) Echipaj de trei cai — Andrei Stănescu. 6) Insulă în fața Marșiliei — Diminutiv feminin — Cadou. 7) Avalanșă de zăpadă — Localitate în sudul Franței. 8) Pomul de iarnă! — Iarna își scutură fulgii albi de nea — Măsură de suprafață. 9) Ogor lucrat — Îmbrăcăminte caldăroasă, confecționată din blănuri (pl.). 10) Vesele (fig.) — Aceasta — Sîclete. 11) „Afară”, la fotbal — Ultimul mare afluent al Dunării, înaltele de vărsarea sa în Marea Neagră. 12) Pronume — „Viforul” (B. Ștefănescu-Delavrancea) — Rîu în Anglia. 13) Culoarea cîmpului, iarna — A face pereții albi ca zăpada — Primele două vocale.

Moda

Pentru diferite siluete

- 1) Talia prea scurtă poate fi echilibrată cu ajutorul croșelii rochiei. Vă recomandăm acest model, în care cataramele sînt așezate în așa fel încît marchează linia taliei mai jos decît în realitate.
- 2) Cordonul lat, plasat de la talie în sus, avantajează persoanele cu talia prea lungă.
- 3) Gaica răsucită, ce strînge ușor cazaca dreaptă, poate fi plasată după nevoie mai sus sau mai jos de talie, lungind sau scurtînd talia.
- 4) Două modele recomandabile persoanelor cu Țitul prea lung.
- 6) Un gît scurt cere neapărat un guler prelung, de preferat cu revere.
- 7) Acest gen de guler mare, bogat, este foarte modern. Îmbracă avantajos persoanele cu umerii înguști și gîtul slab.

- 8) Siluetele prea subțiri li se recomandă acest model din două piese: jacheta puțin cambrată, cu butoniere late bine marcate, fusta plisată în cute mari, duble.
- 9) Această cazacă bluzantă, cu o bandă lată des lînghețită, este de asemenea avantajoasă persoanelor slabe.
- 10) Silueta plină este cel mai corect îmbrăcată într-un taior clasic, cu reverul plasat cît mai sus.
- 11) Un model care accentuează bustul.
- 12) În schimb, bustul prea pronunțat poate fi mîscat cu ajutorul unui taior sau rochiei ce accentuează liniile verticale. În acest model, fenta din față se continuă în revere.

Desene de Martha VIDA

Poșta redacției

VICTOR GAVRILAȘ — Cugir. După cîte ne arătați, este vorba de o sensibilitate dentară, care provine dintr-o deficiență de fixare a calciului. Cel mai indicat să vă pună diagnosticul precis este, în orice caz, medicul stomatolog care vă îngrijește și care trebuie să trateze și cauza nu numai efectul. E foarte bine că respectați cu strictețe regulile de igienă bucală, dar insistați ca dentistul la care mergeți să nu se limiteze la plombe și la tratamentul local. Cît despre ȧaranii pe care i-ați văzut cu dinții perfect sănătoși, e mai mult ca sigur cã aceștia locuiesc într-o regiune în care apa și alimentele conțin mult calciu.

LILIANA POPA — Otopeni. Furnicile nu apar cu regularitate în același loc decît dacă au un cuib în apropiere — așa cã s-ar putea ca anul acesta casa dv. să nu mai fie invadată de asemenea insecte. Pentru orice eventualitate însă, vă recomandăm să preparați următoarea soluție:

Luați 250 gr de floare de pucioasă și 125 gr de potasiu, puneți-le împreună într-un vas și țineți-le pe flacără pînă ce fuzionează complet. După ce s-a solidificat, prin răcire, pulverizați și puneți praful obținut în 250 gr de apă. La eventuala reparație a furnicilor, ungeți cu această soluție locurile prin care pătrund și pe unde circulă ele.

ION MORARU — Constanța. Automobilul pe care l-ați văzut purtînd marca chineză este într-adevăr un produs al uzinelor din R.P.Chineză. Nu trebuie să vă mire, deoarece industria chineză a căpătat o dezvoltare atît de mare în ultimii ani, încît poate să producă nu numai automobile, dar și locomotive, avioane, tractoare etc. Trebuie să știți, de altfel, cã în China automobilul și-a făcut apariția cu mult înainte de a fi cunoscut în Europa. Într-o revistă tipărită în limba latină, în anul 1687, au fost publicate notele unui misionar unde ni se spune cã împăratul Chinei a primit în dar, de la un inventator, un vehicul care, după descriere, se aseamănă perfect cu strămoșul automobilului cunoscut de noi.

VULPE ARGINTIE... DOMESTICĂ?

N-ați dori ca în locul lui Bubi s-aveți în cotet un vulpoi argintiu în earne și oase? Și n-ați dori ca-n locul cococului să vi se plimbe prin curte un fazan? Sîntem convinși cã da. Din păcate însă, pînă în prezent nu există încă un centru care să furnizeze gospodăriilor, sălbaticiuni domestice.

Există, în schimb, crescătorii speciale unde se studiază înblinzirea și domesticirea unor asemenea specii. Eventualul scepticism asupra reușitei acestei întreprinderi nu e întemeiat. Pe bunul motiv cã animalele domestice de astăzi n-au fost de cînd e lumea și pămîntul cumînți cum sînt acum, ci au fost și ele sălbatic.

Struțul african, bunăoară, a fost domesticit abia acum 100 de ani și nu este singurul de pe lista în discuție. Curca a devenit „cazaniară” prin secolul al XVI-lea. Găina (imaginați-vă!) are „blazon”: a devenit casnică aproximativ acum 5.000 de ani. Calul a fost domesticit în epoca de bronz; oaia, cornutele mari, porcul, capra, pisica, albinda etc. spre sfîrșitul epocii pietrei slefuite, iar cîinele a început să devină credincios casei, de pe vremea colibei primitive, de la sfîrșitul epocii pietrei cioplite.

Vreți să spuneți cã a trecut cam multieică vreme de atunci? De acord. Dar nici pisica, nici oaia și nici capra nu s-au domesticit într-o zi. Strămoșii noștri au avut răbdare cu ele. Trebuie să avem și noi cu vulpii argintii, cu nurele și fazanii...

START...

De un puternic ecou se bucură în Uniunea Sovietică entuziasmul apel lansat, cu cîteva luni în urmă, de colectivul sportiv al muncitorilor dintr-o întreprindere din Irkutsk. Apelul, cunoscut acum prelungindu-se prin formula simplificată „1 + 2”, cheamă pe sportivii sovietici să contribuie la lărgirea bazei de mase a mișcării sportive. Potrivit inițiativei muncitorilor din Irkutsk, fiecare sportiv trebuie să-și asume sarcina de a convinge doi tovarăși de muncă, vecini sau prieteni, să participe la activitatea sportivă. Mișcarea de cultură fizică și sport se ajunge, în felul acesta, să numere în curînd 50.000.000 de practicanți ai diferitelor discipline sportive!

Moscovii au făcut cunoștință cu badmintonul (un joc care se aseamănă cu tenisul și voleiul), cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților. Și iată cã, în prezent, la clubul „Dinamo” ca și la alte cluburi din Moscova, funcționează secții de badminton, a fost tipărit regulamentul jocului, iar întreprinderile specializate au început fabricarea materialelor necesare acestui sport. Cel mai bun jucător sovietic de badminton este, la ora actuală, cunoscutul tenor de operă Nikolai Rubanov. Ca și colegul său, Ozerov, actor renumit și... multi-

plu campion de tenis, Rubanov demonstrează cã arta și sportul de performanță nu sînt incompatibile!

În R.D. Germană există un sat unde toată poartă amprenta... șahului. Numele acestui sat este Ströbeck și el se află în itinerarul multor turiști care vizitează provincia Brandenburg. Hanul din sat poartă firma „La jocul de șah”, turla bisericii are aspectul unei table de șah, iar sigiliul primarului este, de secole, tot o tablă de șah. În evul mediu, locuitorii din Ströbeck erau renumiți jucători de șah. Tradiția s-a păstrat de-a lungul timpului punîndu-și pecetea pe întreașă viață a acestui sat... șahist.

Federația internațională de sporturi nautice este singurul for internațional al cărui președinte este nu numai activ, ci și în... plină activitate (sportivă, bineînțeles). Președintele acestei federații, Thomas Keller (Elveția), este un excelent canotor. El a fost, în anul 1957, finalist al campionatelor europene de schif dublu, iar în vara acestui an a luat parte la regatele de la Ostende. În aceeași probă, alături de australianul Mc. Kenzie. Nu trebuie omis cã Thomas Keller este și cel mai tînăr președinte de federație internațională: n-are decît 35 de ani!

...FINIȘ!

Colțul micului desenator

Azi, dragi copii, vă prezentăm al șaptelea semn, cu ajutorul căruia să compuneți unul sau mai multe desene.

Iată semnul și, alături, două posibilități de rezolvare. Pornind de la semn, puteți face și alte desene frumoase. Trimiteți soluțiile pe adresa revistei „Flacăra” cu mențiunea: pentru „Colțul micului desenator”. Cele mai frumoase soluții vor fi publicate.

Au mai trimis răspunsuri la problema nr. 1 următorii: Pană Mihai, cl. a VII-a B, Școala de băieți de 7 ani nr. 1, București; Hurezan Gabriela, cl. I., Școala de 7 ani, Valea Iadului, raionul Aleșd, reg. Oradea; Barbu Luca, cl. a VII-a B, S.E.M. nr. 1, Tg. Cerna; Drăghici Robert, grădinița „Țesătorile reunite”, București.

Iată-i pe cei ce ne-au trimis răspunsuri la problema nr. 2: Dogaru Mihai, cl. a V-a B, Școala mixtă de 7 ani nr. 6, Or. Stalin; Popa Eugenia, cl. I, Școala de 4 ani nr. 15,

MARMELADA în BORCANE

ESTE UN ALIMENT HRĂNIT

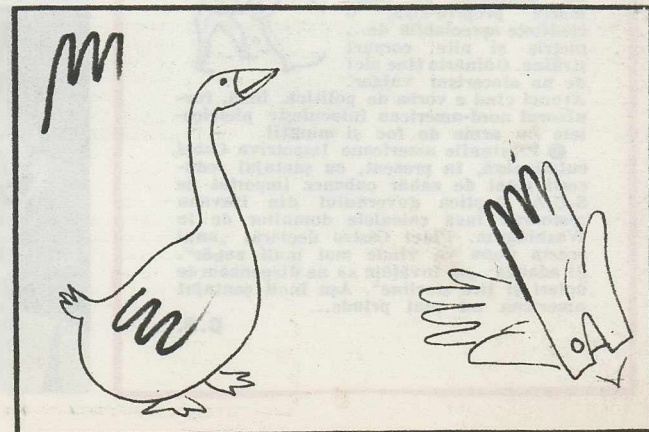
Contin ZAHĂR și FRUCTE Bogat ÎN VITAMINE

AMBALAJ IGIENIC cu CAPAC DE POLIETIL

De vânzare la toate magazinele „Alimentara”

Timișoara; Sandu I. Ion, Școala de 7 ani, com. Goranu, raion Rm. Vilcea; Teodorescu Marius, cl. a IV-a, Școala medie mixtă nr. 6 „Mihai Viteazu”, Ploiești; Dimitriu Silviu, cl. a II-a elem., Școala nr. 10, Brăila; Popa Gabriel

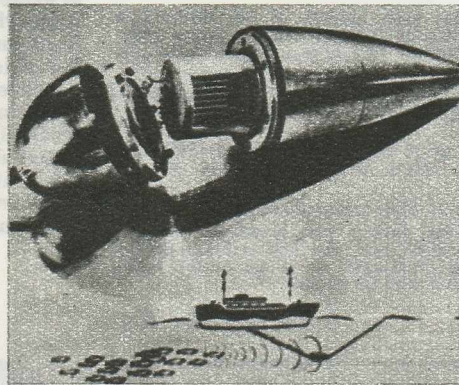
cl. a II-a, Școala nr. 36 București; Nișu Victor, str. Jdanov nr. 16, Lugoj; Podoleanu Adrian, cl. a II-a, Școala de 7 ani, Comănești, reg. Bacău; Platon Elena, str. I.C. Frimu nr. 72, Bacău.

PESTE 10 MARI REZERVAȚII pentru creșterea animalelor în R.P. Chineză. La creșterea din provincia Kirin (în fotografie este prezentă ciinele căruiă i-a fost tăiat un picior și apoi suturat după noua metodă.

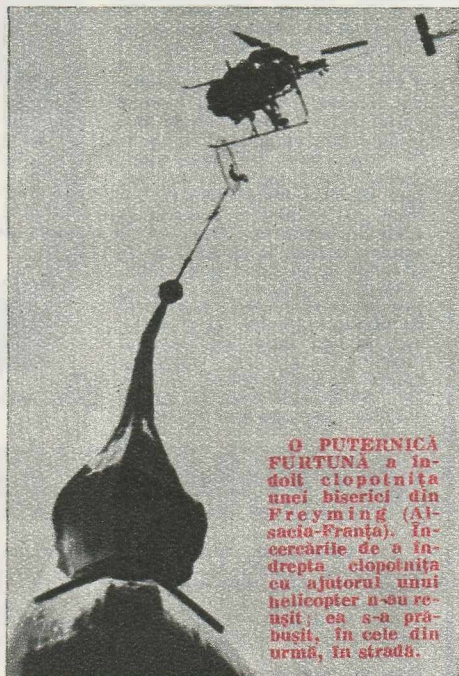
O NOUĂ METODĂ DE SUTURARE a vaselor sanguine, nervilor și mușchilor a fost experimentată cu succes la Institutul experimental de instrumente chirurgicale din Moscova. În fotografie este prezentă ciinele căruiă i-a fost tăiat un picior și apoi suturat după noua metodă.

"HIDROFON PIEZOELECTRIC" se numește acest aparat ultrasonic realizat la Institutul de acustică al Academiei de științe a U.R.S.S. Aparatul a fost folosit cu succes la depistarea bancurilor masive de pești.

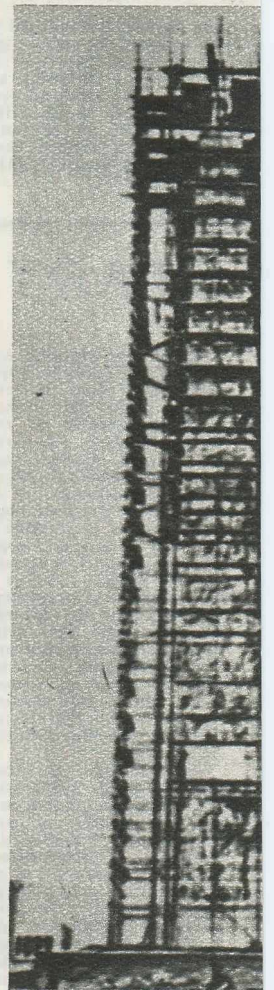
PE SCENA Teatrului Armatei Populare din Budapesta a avut loc, în actuala stagiune, premiera piesei lui Mesternázi Lajos, „Oameni din Budapesta”. În fotografie, actorii Pálos György și Bulla Elma într-o scenă din piesă.

O PUTERNICĂ FURTUNĂ a îndoit clopotnița unei biserici din Freyming (Alsacia-Franța). Încercările de a îndrepta clopotnița cu ajutorul unui helicotper n-au reușit, ea s-a prăbușit, în cele din urmă, în stradă.

"VEDETA"... FURIOASĂ. Această scenă hazlie s-a petrecut nu de mult la Hollywood; cangurul „Sandy”, unul din animalele-vedetă ale studiourilor, s-a... enervat și a început să-l lovească pe unul dintre operatori.

YVES MONTAND ȘI MARYLIN MONROE vor juca împreună în filmul intitulat „Hai să facem dragoste”.

ÎN AMINTIREA LUI I CONI, un sculptor italian a acest obelisc înalt de 40 m la a cărui construcție au necesare 800 tone de marmură.

OBIECTIV

● **Congresul S.U.A.** va fi chemat în curând să se pronunțe asupra unui proiect de lege care acordă unele drepturi electorale negrilor. Să se fi terminat cu discriminările rasiale? Nu! Încep alegerile. Și fiecare dintre cele două mari partide americane a pornit, încă de pe acum, la vânătoarea de voturi. Chiar și ale negrilor...

● **Aviatorul american Allan Pope** a luat în solda rebelilor indonezieni, bombardând, contra plății, localități pașnice din Indonezia. Mercenarul a fost prins și judecat. Procurorul a cerut condamnarea lui la moarte. Ceea ce arată că și un business rentabil se poate plăti cu capul. Avertisment pentru piloții „necunoscuți”, care bombardează acum localități din Cuba...

● **Una din consecințele imediate** ale semnării de către Kiși a tratatului japoano-american de așa-zisă securitate: cheltuielile militare din bugetul japonez au fost sporite cu aproximativ un miliard de yen. De unde se vede că, în ciuda tratatului, respectivul buget nu se prea bucură de... „securitate”.

● **Și bugetul S.U.A.** va suferi lovituri în acest an fiscal; se prevede un deficit probabil de 500.000.000 dolari. Nu din pricina tratatului americano-japonez. Dar tot din motive de cheltuieli militare.

● **În legătură cu scumpirea excesivă a cărnii** în R.F.G., un funcționar superior al guvernului Adenauer a declarat: „În definitiv, consumatorul nu trebuie să mănânce neapărat carne dacă n-are cu ce s-o plătească”. Fără alte comentarii...

● **Ziarul parizian „Le Figaro”** n-ar putea fi nicidecum bânuit de antipatii față de regimul lisinmanist. Ba, dimpotrivă, îl socotește de mai mulți ani drept unul din bastioanele „lumii libere” în Extremul Orient. Cum însă corupția în rândurile trupelor sud-coreene a luat proporții atât de scandaloaase, „Le Figaro” — ca de altfel și un raport oficial american — recunoaște că în armata lui Li Sin Man „furturile și defurnările de fonduri sînt în creștere”. Nici că se poate bastiona mai potrivit al „lumii libere”!

● **Opinia publică braziliană** este scandalizată de faptul că peste 50.000 de saci cu fasole, importată recent din S.U.A., au conținut, pe lângă mărfa propriu-zisă, o cantitate apreciabilă de... pietriș și alte corpuri strălne. Găinăria ține aici de un afacerism vulgar.

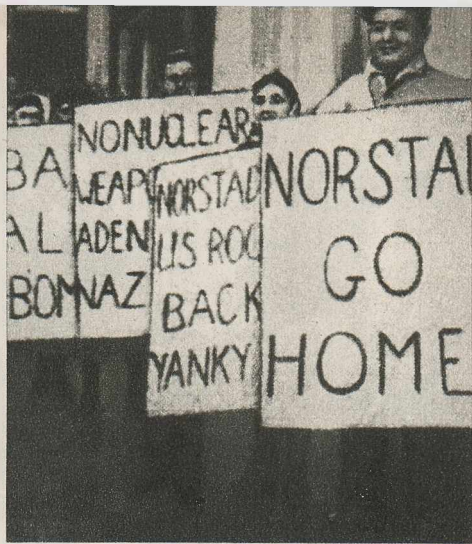
Atunci cînd e vorba de politică, însă, furnizorul nord-american înlocuiește pietricelele cu arme de foc și muniții.

● **Presiunile americane împotriva Cubei** culminează, în prezent, cu șantajul reducerii cotelor de zahăr cubanez importat de S.U.A. Replica guvernului din Havana răstoarnă însă calculele domnilor de la Washington. Fidel Castro declară: „anul acesta Cuba va vinde mai mult zahăr”. Și adaugă: „să învățăm să ne dispensăm de dolari și lire sterline”. Așa încît șantajul american nu mai prinde...

D. B.

Un aspect din Expoziția unională de fotografii artistice cu tema: „SEPTENALUL IN ACȚIUNE”, deschisă recent la Moscova.

„VINDEM... AVOCAȚII!”

Un nou gen de afacere deosebit de rentabilă și-a făcut drum în „lumea liberă”.

E vorba de vânzarea în stil mare a diplomelor universitare false.

— Prin acest mijloc — a declarat unul dintre businessmeni — atingem două scopuri dintr-o dată: 1) câștigul nostru material și 2) culturalizarea unor cetățeni care nu au vreme să învețe!...

Tată, așadar, că pentru creșterea neîncetată a numărului celor cu o înaltă calificare s-au găsit în Occident metode mai simple și mai rapide decât cele „clasice”, socotite greoaie și învechite și care costau în învățatură teimeinică timp de ani de zile.

Ofertele și cererile de diplome false sînt bine cotate pe piața Occidentală. Ele sînt negociate la burse, alături de lire, dolari, acțiuni, titluri de rentă, bumbac și grîne. Cursul lor variază de la o zi la alta și e în funcție de specialitatea solicitată! Poți auzi probabil foarte adesea asemenea discuții:

— Ce curs are astăzi „Universitatea”?
 — „Inginer” — 2.500,
 „avocat” — 1.000, „medic” — 6.000.

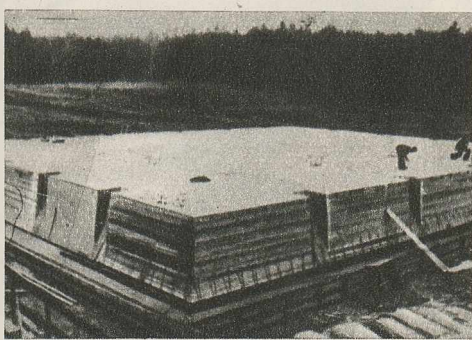
Sau:
 — Cine e amator? Dau treizeci de acțiuni „General Motors” pe două diplome de „avocați”, schimb un pachet „Oil Company” pe un brevet de „veterinar”.

Afacerea negocierilor cu diplome s-a dovedit foarte rentabilă. O diplomă a ajuns să se plătească mii de dolari. Diplomele sînt atât de bine falsificate încît este aproape imposibil ca ele să fie descoperite. De altfel, în Germania occidentală, în cadrul Ministerului Artelor și Culturii, funcționează o secție condusă de dr. Wiener, care se ocupă exclusiv cu depistarea diplomelor false. Dr. Wiener a declarat că în R.F.G. numărul celor care posedă diplome false este în continuă creștere. El a precizat că: „diplomele sînt eliberate de către 74 de universități... inexistente și se negociază în 15 țări. Cea mai mare parte sînt exportate din Statele Unite”.

Probabil, în cadrul ajutorului american!

În definitiv, eliberarea de diplome false nu e o noutate. Dacă e s-o spunem cînst, domnul Adenauer folosește de mult această metodă. El nu eliberează oare de atîta vreme celor mai notorii naziști diplome de... democrați?...
 V. R.

„Norstad, cară-te acasă!” Cu aceste cuvinte l-au întâmpinat locuitorii din Sheffield (Anglia) pe comandantul suprem al forțelor N.A.T.O., cu prilejul recentei sale vizite la baza militară din acest oraș.

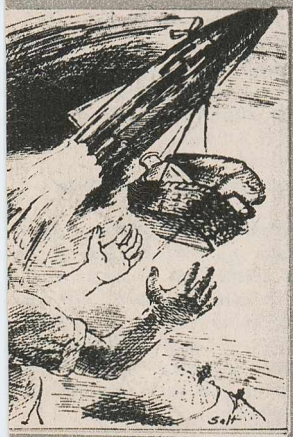

La Rheinsberg, în nordul Berlinului, se construiește prima centrală atomoelectrică a R.D. Germane, care va folosi uraniu greu 235 și va avea o putere de 70 megawați — ce va putea fi dublată. În timp ce în R.F.G. se înzestrează Bundeswehrlu cu arma atomică, R.D. Germană, prin construirea acestui important obiectiv, dă o nouă dovadă a dorinței poporului german de folosire a energiei atomice în scopuri pașnice.

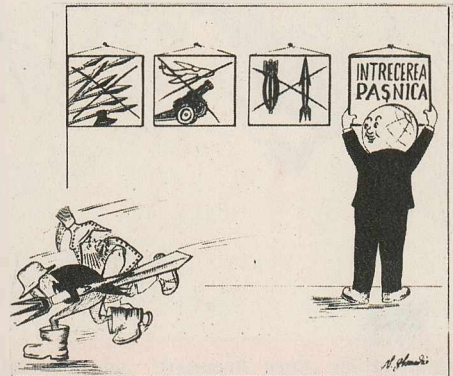

Manifestație de protest la Hamburg (R. F. G.), împotriva experiențelor cu arma atomică franceză în Sahara. Demonstranții au trecut prin fața clădirii consulatului francez din oraș, cerînd interzicerea acestor experiențe.

FĂRA COMENTARIU

În legătură cu creșterea continuă a costului vieții în S. U. A. — consecința a cheltuielilor pentru producerea de bombe nucleare — ziarul american THE WORKER publică această caricatură intitulată „Inflație în Statele Unite”.

Evoluția pe care o dorește omenirea
 Desen de N. GHENADIE

La tribune des Nations

Sub titlul „Despre învătarea N.A.T.O. LA TRIBUNE DES NATIONS publică articol semnat de prof. Bernard Lavergne, articol în care se arată între altele: „De ani, de cînd a fost constituit N.A.T.O., încetul cu încetul s-a răspîndit în rândul opiniei publice părerile că această forță militară este o soluție eficientă împotriva unui eventual atac sovietic. Să ne întoarcem la realitatea europeană și să vedem că Moscova n-a avut niciodată și — cum totul o demonstrează — nici nu va avea intenția să dezlănțuie război, căci dacă acest lucru s-ar fi izbutit, N.A.T.O. nu s-ar fi constituit și nu s-ar fi înfirat în fir de pal. Superioritatea militară a Rusiei este o realitate obiectivă. Aceasta o știe și fiecare persoană bine informată și, în primul rînd, liderii N.A.T.O., care în fiecare zi recunosc...”

Sur l'inutilité de l'OTAN
 par Bernard Lavergne
 Professeur honoraire à la Faculté de Droit de Paris

DEPUIS dix ans que l'OTAN a été constituée, la croyance s'est peu à peu répandue dans le public que l'OTAN est une force militaire protégée efficacement l'Europe occidentale contre une éventuelle agression soviétique. Bénissons la Providence qui nous a fait connaître que ce que jamais Moscou n'aura l'intention de déclencher la guerre, car, si elle le fait, elle aura la supériorité militaire de toute personne éclairée. Cela, l'OTAN le sait et, en privé, quand, en 1950, l'Europe

(Voir suite p. 4, col. 4.)

REDAȚIA: București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 17.60.10; int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

Fază din meciul de fotbal dintre echipele C.C.A. — Donawitz

SEMNFICATIV ȘI NESEMNFICATIV

de Al. MIRODAN

Federația de specialitate a acționat bine organizând înaintea campionatului și, mai ales, a meciurilor internaționale cu Bulgaria și Cehoslovacia — o duminică de fotbal au jucat echipele din A și B, au fost invitate în țară formații din Austria, Polonia și R.D. Germană, iar două echipe (Progresul și Steagul Roșu) au plecat peste hotare. Am să scriu (ne referim la întâlnirile internaționale) câteva victorii. Am suportat (ne referim la aceleași întâlniri internaționale) câteva înfrângeri. Victoriile sînt menite să producă plăcere. Înfrîngerea este menită să producă neplăcere. Dar aici, rubrica pe care o susținem cu foarte relativă regularitate nu e vorba nici de plăcere, nici de neplăcere, aici e vorba de semnificație. Să fim expliciti, deoarece pînă acum n-am spus nimic, și să precizăm că nu orice victorie (sau înfrîngere) este semnificativă. Cînd, anul trecut, i-am învins la București pe fotbalistii bulgari, am obținut o victorie semnificativă (adică un fapt de valoare): adversarii erau, limpede, obiectiv, indiscutabil, socotiți de calitate, ba chiar superiori. Dar tot anul trecut, și pe același stadion, și în aceleași împrejurări am jucat cu o selecționată din (să zicem) Liechtenstein și firește, am fi învins, victoria ne-ar fi bucurat (omenește) dar n-am fi avut dreptul s-o numim semnificativă (sau de valoare) întrucît adversarul ar fi fost (dacă ar fi fost) și inferior sub țaria noastră. Se mîndrește boxerul de categoria grea cu succesul dobîndit împotriva confratelui de la muscă? În acest punct este caracterizat geometric prin întretăierea a două linii; o victorie în sport (și nu numai în sport), prin înfrîngerea sau poate confruntarea a doi adversari. Nu e de ajuns să cunoști forța învingătorului; este necesară, în aceeași măsură, cunoașterea puterii de care dispune învinsul. Există succes „în sine”; orice apreciere de valoare se face în raport cu ceva (sau cineva). Se va prezenta un teatru bucurător de mîna întâi la concursul destinat amatorilor din țară sau străinătate? Și dacă, prin absurd, lucrurile s-ar întîmpla așa, premiul I obținut de teatru va fi un real premiu I, sau un „în sine”, de ordinul abstractului?

Am scris această introducere lungă, pentru a ajunge la final scurt:

De ce am opus unei echipe oarecare din Austria, „Donawitz” echipa noastră sensibil mai puternică „C.C.A.”? Unele echipe străine — cu sau fără celebritate — ne-au călătorit obișnuit în ultimii ani să joace în stil-plimbare, oferindu-ne impresia că le place Bucureștiul (atitudine lesne de pricepută dar nu, sau mai puțin, jocul real concretizat prin 90 de minute de muncă pe un teren. S-a născut o tradiție cu oarecare umor: fiecare primăvară cu victoria ei (în meci amical) asupra unei echipe din apus și simpatice...

De ce — pe urmă — dacă fotbalistii de la „Donawitz” au jucat la nivelul diviziei B (și încă...) au primit șase goluri față de înscrisul unul (măcar unul...) și au părăsit senini gazonul „Republicii”, îndreptîndu-se iute înspre hotel — de ce, așadar, ar fi de curiozitate să ne extaziem, precum candidații de peniță, ca la o victorie semnificativă? Dar bine, fotbalistii de la Armata n-au jucat duminică, ci s-au jucat. Și a jucat și altceva decît a te juca... Și, în genere, e preferabil în măsura posibilităților, să stăpînești simțul măsurii.

Dominînd turneul de hochei pe gheață dotat cu „Cupa București”, jucătorii echipei „Torpedo” din Gorki au dispus în finală cu scorul de 8-0 de reprezentativa orașului București, cîștigînd astfel cupa pusă în joc. Fotografia surprinde o fază din partida susținută sîmbătă seara de hocheiștii sovietici în compania echipei bucureștene.

Fotografie de Dan BÎRLĂDEANU

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„EA TE IUBEȘTE” — o producție a studioului „Lenfilm”, al cărei subiect este dragostea bulucenșă a unui tânăr savant — atotștiutor în problemele zoologiei, dar teribil de neajutorat în problemele vieții de toate zilele — pentru o fată frumoasă, deșteapă și... pămînteană. Un excelent comic în rolul savantului: actorul sovietic G. Vișin, pe care vi-l prezentăm în fotografia 1.

„ISTETUL SASKO” este un băiețuș de vreo zece ani care, în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, contribuie cu micuțele lui puteri la lupta pentru izgonirea fasciștilor de pe pămîntul țării. Un film ce trebuie neapărat văzut de tineret și școlari (producție a studioului „Dovjenko” din Kiev) (foto 2).

„LA RĂSCRUCE DE DRUMURI” (producție a studiourilor cehoslovace) pune în discuție chestiunea răspunderii familiei și a întregii societăți față de evoluția tineretului. Eroul filmului — la prima vedere un delievent cu foarte puține garanții morale — pus într-un mediu sănătos și sub o influență pozitivă, devine un om util societății. Tema foarte interesantă a filmului a găsit, din păcate, o tr-

tare artistică făcută în linii sumbre, apăsătoare (foto 3).

„ENRICO CARUSO” — o producție a studiourilor americane. Fără îndoială că, sub aspectul evocării muzicale, filmul acesta are meritele unui concert de gală dat de regretatul tenor italian Mario Lanza (interpretul lui Caruso). Dar scenariul este prea sărac în fapte, lipsit de conflict,

făcînd din evoluția artistică a lui Caruso un element de plan secund. Întă de ce filmul nu ridică la înălțimea biografiilor cinematografice scontate; totuși el rămîne o realizare pozitivă din punct de vedere muzical și sub unele aspecte — din păcate prea puține — din punct de vedere al prezentării vieții și creșterii artistice al marelui cîntăreț (foto 4).

